

ADVENT SZEMLE

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK 2008. SZEPTEMBER

KÖZÖSSÉG ISTENNEL

Imakezdeményezések
A Messiás

AZONOSSÁG KRISZTUSBAN

Dániel és a Jelenések
Jézus élete

EGYSÉGBEN A SZENTLÉLEK ÁLTAL

OneVoice27

MISSZIÓ MINDENKI SZÁMÁRA

Az egyház mozgósítása
Bibliatanulmányok igénylése
Evangelizációs események

TARTALOM

1 VEZÉRCIKK

Eton Köhler

OneVoice27: Missziómunka minden emberért

6 ONEVOICE27

Dragoș Mușat

OneVoice27: egységesen a missziómunkáért

10 ONEVOICE27

Misszió mindenki számára

12 TEOLÓGIA

Az Adventist Review Unscripted podcastja nyomán

Vallásszabadság és prófécia

Fontos tanulság az Egyesült Államok alapításának 250. évfordulóján

16 CSALÁD

Marius Andrei

Szerelem az Éden után

Hogyan dolgozzuk fel a párkapcsolati csalódásokat? (II)

19 MISSZIÓ

Az Adventist Review Unscripted podcastja nyomán

Hogyan közeledjünk a világias gondolkodású emberekhez?

22 LELKISÉG

Daniel Nătulescu

A kegyelem matematikája az Új Jeruzsálem architektúrájában

27 NEVELÉS

Valentin Filimon

A keresztény oktatás 0. kilométere

29 NYUGOVÓRA TÉRT

In memoriam – id. Bartha Sándor (1936–2026)

30 IFJÚSÁG

Andrei Sîsu

Árvák a szöszékek mellett

32 EGÉSZSÉG

Adventist Review

Hidratálás tévhitnek nélkül

Amire a szervezetednek igazán szüksége van

35 MISSZIÓ

Adventist Mission

Ahol semmi sem volt

37 TEOLÓGIA

John Peckham

Lehet-e dühös Isten?

41 GYERMEKEK OLDALA

Isabella Țăranu

Igaz vagy hamis?

2026. SZEPTEMBER. A Romániai Hetednapú Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.

Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordító Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Editura Viața și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020

ISSN 1842 - 3361

OneVoice27:

Missziómunka minden emberért

Mindannyian fontosak vagyunk Jézus számára.
Helyet készít nekünk a mennyben,
és küldetést bíz ránk itt, a földön.
Kiveszed a részed ebből a munkából?

Patrick Lencioni leadership szakértő szerint, ha egy szervezetben mindenki egy irányba húz, rendkívüli dolgok valósulhatnak meg. Ez a megállapítás az egyházra is érvényes. Isten arra hív, hogy a missziómunkában legyünk egységesek, lelkileg felkészültek, és egyazon cél vezéreljen mindannyiunkat.

EGYETLEN KÜLDETÉS, UGYANAZ AZ EVANGÉLIUM

Az egyház már a keresztény korszak kezdetén határozott feladatot kapott: hirdetni kell az evangéliumot. Míg az első tanítványoknak el kellett vinniük a jó hírt a „föld végső határáig”, a történelem végén élő nemzedék arra hívatott, hogy hirdesse az **örök evangéliumot** minden nemzetségnek, nyelvnek és népnek (Jel 14:6).

Az üzenet nem változott – Jézus Krisztussal kezdődik és végződik. Dániel könyve beszél a Messiás eljöveteléről, az evangéliumok bemutatják életét, halálát és feltámadását, a Jelenések könyve pedig úgy írja le Őt, mint hamarosan visszatérő Királyt. Krisztus, akit kétezer évvel ezelőtt hir-

dettek a tanítványok, ugyanaz, akit ma az egyháznak is hirdetni kell.

A 2027-ben lesz kétezer éve annak, hogy Jézus megkeresztelkedett, és elkezdte nyilvános földi munkásságát. Az adventisták számára szerte a nagyvilágon ez kiváló alkalom arra, hogy újra bemutassák az embereknek a Messiást, Aki eljött, meghalt, feltámadt és nemsokára visszatér.

Így született meg a **OneVoice27** világszéles kezdeményezés, amely során az Adventista Egyház összehangolt módon szeretné hirdetni az evangéliumot hagyományos és digitális eszközök révén. A közös erőfeszítés kiemelkedő pontja 2027 szeptembere lesz.

A terv egyszerű, és Jézus ígéretén alapszik: „És az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon... és akkor jó el a vég” (Mt 24:14).

A munka sikere nem néhány vezetőtől vagy egyházi intézménytől függ. Isten munkára szólítja az egyház teljes tagságát. Minden lelkipásztor, minden gyülekezet és minden hívő hozzájárulhat adományaival

és eszközeivel ahhoz, hogy emberek milliói ismerjék meg a reménység üzenetét.

ÚJ VILÁGBAN ÚJ MÓDSZEREK

Az üzenet a régi, a világ azonban alapjaiban megváltozott. Ma már az emberek egyre inkább elszigetelődnek. Az otthonok egyre több biztonsági eszközzel vannak felszerelve, a lakónegyedek egyre elzártabbak, a közlekedés gépkocsival történik, és megritkultak a közvetlen emberi kapcsolatok. Hogyan juthatunk el a mai nemzedékhez? Hogyan léphetünk kapcsolatba az emberekkel?

Az isteni gondviselés egy olyan ajtót tárt ki előttünk, amely egyetlen korábbi nemzedéknek sem állt rendelkezésére.

A közösségi hálók, az okostelefonok, a streaming platformok és a digitális média emberek milliárdjait köti össze. A számadatok mögött nem csupán internet-felhasz-

nálók vannak, hanem emberek, akik kérdéseket tesznek fel, akiknek kételyeik vannak, s akiknek reménységre van szükségük. Minden képernyő egy-egy ablak, amelyen keresztül valaki megtalálhatja Krisztust.

Ezért szeretné a **OneVoice27** egyetlen missziós kezdeményezésbe összefogni az egyház erőforrásait: a médiát, az irodalmat, a digitális kommunikációt, a nyilvános evangelizációkat és a személyes munkát.

Sok évvel ezelőtt azt írta Ellen White, hogy Isten minden munkásának tanulmányoznia kell és tervet készítenie, hogy olyan módszereket találjon, amelyek által eljuthat az emberekhez. Arra buzdította a hívőket, hogy lépjenek ki a napi rutinjukból, és olyan eszközöket alkalmazzanak, amelyek révén felkelthetik az evangéliummal szemben egyre közönyösebb világ figyelmét. Felhívása időszerűbb, mint valaha.

KÖZÖSSÉG ISTENNEL

Imakezdeményezések
A Messiás

AZONOSSÁG KRISZTUSBAN

Dániel és a Jelenések
Jézus élete

A missziómunka leleményességet és bátorságot követel, nem elég csupán ismételnünk azt, amit eddig tettünk.

Arra hívtunk, hogy felhasználjuk az Isten által rendelkezésünkre bocsátott régi és új eszközöket, hogy azok, akik még nem ismerték meg Krisztust, tudomást szerezzenek az evangéliumról.

Legyen szó rádiós missziómunkáról, egy felajánlott könyvről, egy interneten megosztott videóról vagy személyes beszélgetésről, az üzenet legyen mindig ugyanaz: **Jézus szeret téged! Eljött érted, meghalt érted, feltámadt érted, és hamarosan viszszaért!**

A MISSZIÓMUNKA NAGYSÁGÁHOZ MÉRT FELKÉSZÜLSZ

Minden fontos munka a felkészüléssel kezdődik. Az evangélium hirdetésében azonban nem a szervezés, hanem a lelki felkészülés a legfontosabb. A Jelenések könyve felszólít, hogy Istennek adjunk dicsőséget (Jel 14:7), és ez a felhívás a Vele való személyes kapcsolatunkkal kezdődik. A hitteles missziós mozgalom nem az alaposan kidolgozott stratégiákból születik meg, hanem olyan emberek munkájának eredményeként, akik Isten jelenlétében időznek.

Ezért a **OneVoice27** meghívással fordul minden hívőhöz, hogy az előttünk álló időszak legyen az imádkozás, az odaszentelés és az isteni akarat keresésének ideje.

Legyen szó imaláncról, kiscsoportokról, családi áhítatokról, napkelte előtti imatalkozókról, gyülekezeti böjtnapokról – mind-

EGYSÉGBEN A SZENTLÉLEK ÁLTAL

OneVoice27

MISSZIÓ MINDENKI SZÁMÁRA

Az egyház mozgósítása
Bibliatanulmányok igénylése
Evangelizációs események

ONEVOICE27

ezeknek ugyanaz legyen a célja: felkészíteni a Szentlélekkel betöltekezett egyházat.

Ima nélkül is dolgozhatunk, de annak nem lesz lelki hatása. Imával azonban Isten az erőfeszítéseinket örök értékkel bíró gyümölcsökké alakíthatja.

ÚJRA FELFEDEZNI A PRÓFÉTAI ÜZENETET

A *OneVoice27* kezdeményezés egyik fontos eleme a Dániel és a Jelenések könyvének újrafelfedezése.

Dániel bemutatja, hogyan vezette Isten a történelmet, a Jelenések könyve pedig a megváltási terv és az utolsó események középpontjában álló Jézus Krisztust mutatja be. Nem azért íródott ez a két könyv, hogy félelmet keltsen vagy találgatásokra adjon okot, hanem azért, hogy megerősítse Isten népének hitét és reménységét.

Ellen White szerint ha a Dániel és a Jelenések könyvét helyesen értelmezik, a hívők lelki élete alapjaiban megváltozik, ugyanis jobban megismerik Krisztust és azt a jellemet, amit látni szeretne gyermekeiben.

Minden tag tanulmányozza mélyreható módon ezt a két könyvet, a lekipásztörök pedig prédikálnak gyakrabban ezekről a témákról! A gyülekezeteknek meg kell teremteniük azokat a körülményeket, amelyek segítségével a mai ember még tisztában megértheti a bibliai próféciaikat. Mielőtt azonban másoknak magyaráznánk a jövődöléseket, nekünk kell azokat megértenünk. Csak akkor mutathatjuk be Krisztust a világnak, ha előbb személyesen is megismerjük Őt.

MINDENNEK A KEZDETE JÉZUS

Bármennyire fontosak a tervek, a projektek és a stratégiák, nem helyettesíthetik a Megváltóval ápolat élő kapcsolatot.

Sean Brizendine lekipásztör 2016-ban elhatározta, hogy minden nap elolvas egy fejezetet a *Jézus élete* című könyvből. A vál-

tozások és a bizonytalanságok éveiben ez a lelki gyakorlat nyújtott számára stabilitást, és változtatta meg az életét, munkásságát. Tapasztalata egyszerű igazságot tár fel: Krisztust szüntelenül szemlélve, egyre hasonlóbba válunk Őhöz.

A *OneVoice27* ennek okán bátorítja a hívőket, hogy fedezzék fel újra az evangéliumokat, és személyes áhítatuk során olvassák a *Jézus élete* című könyvet. Ez a könyv nem csupán egy javasolt olvasmány, hanem értékes missziós eszköz, amelyet felajánlhatnak mindazoknak, akik szeretnék jobban megismerni Jézust.

Végeredményben az embereknek első sorban nem az egyház programjaival kapcsolatos magyarázatokra van szüksége, hanem arra, hogy megtalálják a Megváltót.

A *OneVoice27* is ezt tűzte ki célul: mielőtt az emberek meghallanák a hangunkat, hallják meg az Ő hangját.

EGY HANGON UGYANAZT A REMÉNYSÉGET HIRDETNI

A *OneVoice27* célja egyszerű: az egyház teljes tagsága egységes és együttműködő lelkületben hirdesse az evangéliumot.

A Jelenések könyvének felhívása ma is hangzik: „És harmadik angyal is követé azokat, mondván nagy szóval...” (Jel 14:9). Erőteljes, érthető és egységes bizonyágtételről van itt szó. Nem egy ember, hanem egy egész nép hangjáról, amint hirdeti Krisztust. A *OneVoice27* tehát nem egy lelkészeknek, kommunikációs szakembereknek vagy evangélistáknak szánt projekt. A felhívás minden hívőnek szól.

Mindenkinek helye van ebben a munkában. A gyermekek és a fiatalok a digitális térben leleményességgel és természetességgel beszélhetnek a hitükről, fiataljaink reménységet hirdető tartalmakat készíthetnek, a felnőttek és az idősek megoszthatják élettapasztalataikat, missziós irodalmat terjeszthetnek, együtt tanulmányozhatják barátaikkal a Bibliát, és még a közösségi hálón is hirdethetik Krisztust.

Nem fogunk mindannyian egyformán szolgálni. Néhol az üzenetet nyilvános kampányok, evangelizációs programok vagy közösségi projektek révén fogjuk terjeszteni; másutt, ahol korlátozásokkal szembesülünk, a személyes kapcsolatok, az érdektelen szolgálat és a digitális eszközök által folytathatjuk a munkát.

Az egység nem jelent egyformaságot. Minden kultúrában, országban és közösségben alkalmazkodni kell a helyi körülményekhez. A fontos az, hogy Krisztus van a szolgálatunk középpontjában, lapozzuk fel a Bibliát az emberek előtt, bizonyágtevésünk legyen érthető, és minden tag vegye ki a részét a munkából.

AZ ÜZENETTŐL A KRISZTUSSAL VALÓ TALÁLKOZÁSIG

Minden terjesztett anyagnak – kisfilmnek, bejegyzésnek, rádió- vagy tévéadásnak, felajánlott könyvnek – ajtót kell tárnia a következő lépéshez: a Biblia tanulmányozásához és a Jézussal való személyes találkozáshoz.

A technológia ajtókat tárhat ki, önmagában azonban nem képes helyettesíteni az igazi kapcsolatokat. Az emberek akkor válnak tanítvánnyá, ha valaki türelemmel végigkíséri őket a hit útján, válaszol a kérdéseikre, és segít nekik megismerni Krisztust.

Ezért tehát a **OneVoice27** minden egyes kezdeményezése úgy van kigondolva, hogy az érdeklődőket elvezesse a helyi közösségekhez, ahol barátokat találhatnak, és támogatásban részesülhetnek.

Minden gyülekezet kiválaszthatja a maga számára megfelelő módszert: evangelizációs kampányokat, bibliai előadásokat, kiscsoportos tevékenységeket, keresztségi ünnepélyeket vagy a tanítvánnyá tevés más kezdeményezéseit.

A fontos az, hogy a média vagy a személyes megkeresések által létrejött új lehetőségek váljanak a Krisztussal és egyházával való kapcsolat kezdetévé.

MINDENKI FONTOS A MISSZIÓMUNKÁBAN

Képzeld el, milyen hatást válthat ki egyetlen tartalomkészítő, aki Istenről beszél, miközben több százezren látják a posztjait! Van már példa erre a világ különböző pontjain.

Isten azonban nem hagyatkozik csupán néhány influenszerre. Hívók millióit hívja, hogy váljanak a reménység üzenetének hordozóivá. Ha az Adventista Egyház minden tagja kihasználná a rendelkezésére álló lehetőségeket – legyen szó akár szomszédok közötti beszélgetésről, egy felajánlott könyvről, internetes bejegyzésről vagy közös imádkozásról –, felbecsülhetetlen mértékű hatást érhetnénk el.

A világ tele van zajjal és ellentmondó üzenetekkel, ezért az egyház profetikus hangja legyen érthető, következetes, és összpontosítson Krisztusra.

Itt az ideje, hogy egyesítsük erőforrásainkat, a kapott ajándékokat és a hangunkat ebben a munkában. A Szentlélek vezetése alatt horgonyozzunk le a Szentírásban, és szenteljük oda magunkat az evangélium hirdetésére.

A **OneVoice27** nem csupán egy 2027-re vonatkozó projekt, hanem meghívás, hogy a missziómunka váljon életmóddá számunkra.

Mivel Jézusnak mindannyian fontosak vagyunk, helyet készít számunkra az Ő országában, és helyet kínál az Ő munkájában is.

Válaszolsz erre a hívásra?

ERTON KÖHLER, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának elnöke

OneVoice27:

egységesen a missziómunkáért

A 2027-es év két évezred elteltét jelzi Jézus keresztsége és nyilvános szolgálatának kezdete óta. A Hetednapi Adventista Egyház ebben a kontextusban indítja útjára a **OneVoice27** elnevezésű világszéles kezdeményezést, és felhívással fordul az egyház minden tagjához, hogy egyesüljünk az evangélium hirdetésének munkájában. A Krisztusról való bizonyágtevés csúcspontja 2027 szeptembere lesz.

A **OneVoice27** több mint projekt vagy kampány: felhívás az egységre. Nem csupán egy Generál Konferencia által koordinált tevékenység, hanem az egész egyházhoz szóló felhívás, hogy dolgozzunk együtt a missziómunkában. Az egység és a missziómunka elválaszthatatlan egymástól: az egységes egyház képes továbbhaladni a szolgálatban, messzire juthat el, és megteremtheti azt a keretet, amelyben a Szentlélek hatékonyan munkálkodhat.

PROJEKT

2027. szeptember

Médiaeszközök

A Messiás

FELKÉSZÜLÉS

Imakezdeményezések

Jézus élete

Dániel és a Jelenések

CÉLOK

Az egyház mozgósítása

Bibliatanulmányok igénylése

Aratás

ONEVOICE27

UGYANAZ AZ ÜZENET, EGYETLEN HANG

Az egyház küldetése változatlan: hirdetni az örök evangéliumot. Dániel könyve az eljövendő Messiást, az evangéliumok a földre jött Üdvözítőt, a Jelenések könyve pedig az Ő közeli visszajövetelét hirdeti. A **OneVoice27** tehát Jézus Krisztussal kezdődik és Jézus Krisztussal ér véget. Világ-széles szolgálatunk alaphangját a hármas angyali üzenet adja meg, a kezdeményezés célja ugyanis felkészíteni a világot Jézus visszajövetelére.

FELHÍVÁS BÁTORSÁGRA ÉS KREATIVITÁSRA

A **OneVoice27** nem egy új név eddigi tevékenységeink jelölésére. A Generál Konferencia tavaszi ülészakának résztvevői hangsúlyozták, hogy korábbi tevékenységeink új névvel való megnevezése nem igazi missziós mozgalomra vall, hanem csupán a korábbi tevékenységeink fenntartására. Az új kezdeményezés arra szólítja fel az egyházat, hogy lépjen ki a megszokott keretek közül, és keressen új módszereket az emberek elérésére.

A Generál Konferencia elnöke, Erton Köhler a *Ministry* c. folyóirat e kezdeményezéssel foglalkozó száma egyik cikkében¹ felelevenítette Ellen G. White tanácsát: „A Mester szólójében mindenki tanulmányozzon, tervezzen, hogy közel kerülhessen az emberekhez ott, ahol megtalálhatja őket.”² A technológia világában a digitális platformok, a közösségi hálók, a televízió, a rádió és a kiadványok mind-mind a Gondviselés által rendelkezésünkre bocsátott lehetőségek, amelyekkel hirdethetjük az evangéliumot.

A ONEVOICE27 STRATÉGIÁJA

A **OneVoice27** stratégiája három egyszerű felszólításban foglalható össze:

- **Szólítsd meg az embereket!** – a befolyás kiterjesztése és minden rendelkezésre álló eszköz felhasználása annak

A technológia világában a digitális platformok, a közösségi hálók, a televízió, a rádió és a kiadványok mind-mind a Gondviselés által rendelkezésünkre bocsátott lehetőségek, amelyekkel hirdethetjük az evangéliumot.

érdekeiben, hogy a lehető legtöbb embert megszólíthassunk;

- **Vond be őket a tanulmányozásba!** – kapcsolatok kiépítése bibliaitanulmányozás, imádkozás, adventista irodalom olvasása és a lelki növekedés egyéb eszközei révén;
- **Integráld őket a gyülekezeti közösségbe!** – az érdeklődők beépítése a helyi gyülekezet életébe.

Ezt a stratégiát már most alkalmazni kell, ne várjunk vele 2027-ig! Jövő év szeptembere nem a **OneVoice27** kezdete, hanem annak a csúcspontja.

A FELKÉSZÜLÉS IMÁVAL KEZDŐDIK

A hatékony missziómunka imával kezdődik, ezért a **OneVoice27** egy széles körű lelki felkészülést is magában foglal.

2027. július 23. és augusztus 31. között 40 napos imaidőszakot tartunk, amely során az egyház teljes tagsága imában egyesülve fohászkodik a következőkért:

- a Szentlélek kitöltetéséért;
- lelki megújulásért és odaszenteződésért;
- a szívek felkészítéséért Isten munkájára;
- világméretű egységért az imádkozásban;
- összpontosításért a missziómunkára;

„Ha összhangban dolgoznának, *egyként* haladnának előre, *ugyanazon* Erő vezetése alatt, *ugyanazon* terv megvalósítása érdekében, a keresztények megmozgatnák a világot.”

Bizonyágtételek, 9. köt., 221. o.

- a családok és a gyülekezetek megerősítéséért;
- bátorságért az evangélium hirdetésében.

Köhler lelkipásztor szerint a nagy valószínűségi mozgalmak térden születnek, ugyanis ima nélkül lehet ugyan dolgozni, de hiányozni fog belőle a lelkierő.³

ÚJRA FELFEDEZNI JÉZUST A SZENTÍRÁSBAN

Dániel kinyilatkoztatja Isten történelem feletti szuverenitását, a Jelenések könyve pedig Krisztust állítja a próféciaák közepontjába. Jézus életének az evangéliumok és a *Jézus élete* című könyv által történő tanulmányozása azt a célt szolgálja, hogy

minden hívő közelebb kerüljön a Megváltóhoz, mielőtt másoknak is bemutatná Őt.

A lelki felkészülés érdekében tehát tanulmányozzuk a **Dániel**, valamint a **Jelenések** könyvét, és olvassuk el újra a **Jézus élete** című könyvet.

AZ EGÉSZ EGYHÁZRA VONATKOZÓ KEZDEMÉNYEZÉS

A *OneVoice27* nem csupán az intézmények vagy a médiaszakemberek számára kidolgozott program. Eredményessége minden egyháztag munkájától függ. Az egyház vezetői hangsúlyozzák, hogy a kezdeményezés sikere nem az egyházi intézmények, hanem a gyülekezeti közösségek bizonyágtétele által valósul meg. Egyesek tartalmakat készítenek, mások irodalmat

osztanak. Mindenki arra hivatott, hogy a kapott ajándékaival szolgálja az ügy sikerét.

Élektortól függetlenül mindenkinek megvan a helye ebben a munkában. Az egységes kommunikáció nem egyformaságot jelent, hanem közös felhívást a Krisztusra összpontosításra, a Biblia tanulmányozására és a tanítványságra.

A KEZDEMÉNYEZÉS ELINDÍTÁSA ÉS CSÚCSPONTJA

A **OneVoice27** első, látható szakasza **2026 szeptemberére van beütemezve**, amikor is egyházunk médiacsatornáin és a gyülekezeti tagok együtt indítják útjára ezt a mozgalmat.

A projekt csúcspontja **2027 szeptember** lesz, amikor a teljes egyház fel van szólítva, hogy egységes hangon hirdesse a Mesias Jézus Krisztus visszajövetelének közledtét.

REMÉNYTELJES ÍGÉRET: „MINDEN ÚJJÁ LESZ”

A **OneVoice27** kezdeményezés nyilvános üzenetét a „Minden újjá lesz” kifejezés foglalja össze, amelyet Isten szavai ihlettek: „Ímé mindent újjá teszek” (Jel 21:5). Azért esett erre a mottóra a választás, mert kifejezi azt a reménységet, amelyet az evangélium minden ember számára felkínál, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között él.

A „Minden újjá lesz” nem egyházunk egyik jelmondata, hanem Isten ígérete gyermekei számára. Egy olyan világban, amelyet szenvedés, betegség, veszteség és céltalanság ural, Isten egy megújult teremtetést és Jézus Krisztus által helyreállított életet ígér. Az egyház pedig arra hivatott, hogy ezt a reménységet felkínálja a világnak.

„Minden újjá lesz” – ez a kijelentés köti össze Krisztus első eljövetelét az Ő visszajövetelével, megváltói munkáját a végső helyreállítás ígéretével. Érthető és releváns nyelvezettel szólítja meg mind a keresztyén

**A OneVoice27 mindenekelőtt egy meghívás. Meghívás az egy-
ségre, az imádságra, a Szentírás
mélyebb tanulmányozására,
a missziómunkában való bátor-
ságra és a személyes munkára.**

**A kezdeményezés lényege
mindenütt ugyanaz: a tevékeny
egyház Krisztust helyezze a kö-
zéppontba, nyissa meg a Bibliát,
és közvetítsen érthető üzenetet.**

hagyományokkal rendelkező, mind pedig azokat a társadalmakat, ahol az evangélium kevésbé ismert, és az emberek figyelmét a megújulás egyedüli hiteles forrása – Jézus Krisztus – felé fordítja.⁴

MINDENKINEK SZÓLÓ MEGHÍVÁS

A **OneVoice27** mindenekelőtt egy meghívás. Meghívás az egységre, az imádságra, a Szentírás mélyebb tanulmányozására, a missziómunkában való bátorságra és a személyes munkára. A kezdeményezés lényege mindenütt ugyanaz: **a tevékeny egyház Krisztust helyezze a középpontba, nyissa meg a Bibliát, és közvetítsen érthető üzenetet.**

Egy olyan világban, amelynek szüksége van reménységre, a **OneVoice27** felszólítja a hívőket, hogy egységesen hirdessék Azt, Aki eljött, megváltott, és hamarosan visszatér.

DRAGOŞ MUŞAT, az Unió Kommunikációs
Osztályának igazgatója

1. Köhler, Erton. „OneVoice27. Mission for all”, *Ministry Magazine* (2026, január). <https://www.ministrymagazine.org/archive/2026/01/OneVoice27>

2. Ellen G. White: *Evangelizálás*, 122. o.

3. Köhler, Erton. „OneVoice27. Mission for all”, *Ministry Magazine* (2026, január). <https://www.ministrymagazine.org/archive/2026/01/OneVoice27>

4. Uo.

ONE VOICE 27

MISSZIÓ MINDENKI SZÁMÁRA

Elhívást kaptunk. Az örök evangéliumnak el kell jutnia minden nemzetséghez, ágazathoz, nyelvhez és néphez (Jel 14:6). Ez isteni küldetés. Ma, amikor a technológia és a tömegmédia mindenki számára elérhető, az Egyháznak ott kell jelen lennie, ahol az emberek élnek. Csak így változtathatja meg az evangélium a szíveket, az otthonokat és a közösségeket szerte a világon.

A **OneVoice27** ezt a víziót alakítja cselekvéssé. 2027 szeptemberéig egyházunk az egész világon egyesül a küldetésben: minden tag – az imaházi széken ülőtől a szószékről prédikálóiig –, valamint az összes adventista médiaintézmény egyetlen cél – az evangelizáció – szolgálatába áll. Amikor a globális egyház egy hangon szólal meg, a világ meghallja szavát. Központi üzenetünk Jézus Krisztus, a Messiás és az eljövendő Király, ahogyan azt a Szentírás kinyilatkoztatja nekünk.

MÉDIA- LEHETŐSÉGEK

A digitális platformokhoz a világ 8,1 milliárd lakosa 63%-ának van hozzáférése. A több mint 180.000 adventista gyülekezetünknek, valamint az adventista médiacsatornák által biztosított lefedettségnek köszönhetően **elvihetjük a világnak Jézus reményteli üzenetét.**

LELKI FELHÍVÁS

2027-ben ünnepeljük Jézus keresztségének, Szentlélekkel való felkenetésének és földi szolgálata megkezdésének 2000. évfordulóját (Lk 3:21–22).

Küldetése továbbra is a mi küldetésünk:

hirdetni az evangéliumot, és felszabadítani az elnyomottakat (Lk 4:18).

STRATÉGIAI INTEGRÁCIÓ

A **OneVoice27** az Adventista Egyház 2025–2030-as stratégiai tervének négy pillérét testesíti meg: **az Istennel való közösséget, a Krisztusban kiteljesedő azonosságot, a Szentlélek általi egységet és a mindenki számára biztosított missziólehetőséget.**

1 PROJEKT

2027. szeptember – Az Adventista Egyház teljes mértékben egységes lesz a kiválasztott időpont, az üzenet és a globális promotálás tekintetében – a megközelítés azonban rugalmas marad, és a célközönségek sajátos kontextusához igazodik. Az egység ugyanis túlmutat az egyformaságon.

Minden médiaeszköz – Minden platform új lehetőségeket rejt magában: a közösségi médiától a kiadói, a rádiótól a televízióig valamennyi csatorna Krisztust fogja dicsőíteni, és az embereket a gyülekezetek felé irányítja. Ellen White tanácsa továbbra is teljes mértékben érvényes: „Minden munkás... tanulmányozzon, tervezzen és találjon módszereket arra, hogy eljusson az emberekhez ott, ahol élnek” (*Evangelizáció*, 122. o.). A sajtónak, a hangnak, a tollnak mind össze kell kapcsolódnia a gyülekezetekkel, hogy az embereket Jézushoz vezesse.

A Messiás – A Krisztusban felfedezett remény a **OneVoice27** projekt központi üzenete. Élete – amit előre hirdettek a próféták, s amit Ő maga nyilatkoztatott ki életmódjával és munkásságával – ma is szabadulást, gyógyulást és reményt hozhat, miközben közelgő visszatérését várjuk.

2 Felkészülés

Vegyünk részt közös imakezdeményezésekben! – Amikor Isten népe visszatér az ol-tárhoz, és a Szentlélek jelenlétéért és erejéért fohászkodik, valóban megtapasztalja az Élő Krisztust. Akár online, akár személyesen találkozunk imádkozás céljából, az átalakulás mindig az Istenséggel való találkozáson keresztül valósul meg.

lhletforrásunk a Jézus élete c. könyv – Ellen White ekképpen buzdít minket: „Jó lenne, ha minden nap egy órát szánnánk Jézus életének kutatására” (*Jézus élete*, 83. o.). Ahogy egye mélyül a vele való kapcsolatunk, otthonaink és beszélgetéseink is átalakulnak, így eljutunk oda, hogy másokkal is megosztjuk történetét, szeretettel szolgálva és hívva az embereket, hogy „jöjjenek és lássák” (Jn 1:40).

Felhívás profetikás könyvek tanulmányozására – Dániel könyve Krisztus első eljövételére világít rá, míg a Jelenések könyve Jézus visszajöttét hirdeti. A gyülekezeti tagok és a lel-készek egyaránt fel vannak kérve, hogy tanulmányozzák és hirdessék a Krisztus-központú próféciákat, és elmélkedjenek felettük *A nagy küzdelem* című könyv segítségével.

3 Célok

Az egyház mozgósítása – Mindannyian teljes részvételre vagyunk elhívva. Egységben kell dolgoznunk – a helyi gyülekezetekkel és az egyházi intézményekkel együtt –, kihasználva minden médiacsatornát és lehetséges eszközt a hármass angali üzenet hirdetésére. *Az evangélium szolgálja* c. könyv lapjain található tanács továbbra is irányadó: „Isten munkája ezen a földön nem fog befejeződni mindaddig, míg az egyházunkhoz tartozó férfiak és nők részt nem vesznek a munkában, és erőfeszítéseik nem egyesülnek a lelkipásztorok és az egyházi vezetők erőfeszítéseivel...” (*Az evangélium szolgálja*, 351. o.).

Felhívás bibliatanulmányozásra – Minden gyülekezetet megkérünk, hogy váljon biblia-iskolává. A tagokat arra bátorítjuk, hogy hívják meg az embereket a Szentírás és főként a Dániel és a Jelenések könyvének tanulmányozására. Tartsanak bibliatanulmányozó órákat azokkal, akiket a médián keresztüli evangelizációs kezdeményezések során nyertek meg.

Aratás – A **OneVoice27** projekt 2027 szeptemberében éri el csúcspontját, amikor rendezvényeket szerveznek kollégiumokban, imaházakban és különböző befolyás-központokban, amelyek megnyitják kapukat, hogy családok, barátok, tévénezők és rádióhallgatók felfedezhessék Jézus életeket megváltoztató tanításait.

Küldetésünk, hogy tanítványokat neveljünk Jézus Krisztusnak, és felkészítsünk egy népet az Ő közeli visszatérésére (Jel 14). Elérkezett az idő: hirdessük a hármass angali üzenet örök evangéliumát! Egyházként arra vagyunk elhívva, hogy:

**ÉPÍTSÜNK A SZENTÍRÁSRA,
ÉS IRÁNYÍTSUK TEKINTETÜNKET A MISSZIÓRA!**

Egy hangon kell megszólalnunk, hogy megismertessük a Jézus nevét egy olyan világgal, amelynek kétségbeesett szüksége van a reményre. Ez a mi küldetésünk. Készen állsz arra, hogy részese légy egy olyan misszióknak, amely életeket és közösségeket készített fel az örökkévalóságra?

VALLÁSSZABADSÁG ÉS PRÓFÉCIA

*Fontos tanulság az Egyesült Államok
alapításának 250. évfordulóján*

2026-ban az Amerikai Egyesült Államok a Függetlenségi Nyilatkozata elfogadásának 250. évfordulóját ünnepli. A legtöbb ember számára ez az évforduló alkalmat kínál arra, hogy elgondolkodjon a modern világ egyik legbefolyásosabb nemzetének történelmén. Az adventisták számára azonban ennek a pillanatnak különleges jelentősége van. Az Egyesült Államok történelme nem csupán a világ egyik legfontosabb demokratikus kísérletének fejlődéstörténete, hanem a bibliai prófécia beteljesedésének, a vallásszabadság és a végidő kihívásainak története is.

Az Adventist Review által készített *Unscripted* című podcast egyik epizódjában Shawn Boonstra és Jonathan Walter történelmi és próféciái szempontból elemezték az évfordulót, és megpróbáltak választ adni néhány alapvető kérdésre: miért foglalt el az Egyesült Államok olyan fontos helyet az adventista próféciaértelmezésben, és milyen tanulságokat vonhatunk le ma ebből a történelmi szemléletből?

A válasz megfogalmazását azonban nem a próféciával, hanem a vallásszabadság témájának érintésével kezdjük.

Keresni egy helyet, ahol biztosított a szabad hitgyakorlás

Az Egyesült Államok történelmét gyakran a függetlenségért folytatott küzdelem és a demokratikus eszmék szemszögéből mutatják be. Az amerikai forradalom előtt azonban az észak-amerikai kontinens sok európai számára nyújtott menedéket a vallási üldözések elől.

A XVII. és XVIII. században számos keresztény hagyta el Európát, hogy elkerülje a politikai és vallási hatalom közötti konfliktusok miatt kialakult áldatlan helyzeteket. Számos európai államban törvény írta elő a hivatalos egyházhoz való tartozást, és akik másképpen gondolkodtak, kirekesztéssel, börtönnel vagy akár halállal is számolhattak.

A vallási disszidensek tapasztalatai idővel hozzájárultak egy, a kor számára forradalmi gondolat kialakulásához: az államnak nem szabad irányítania az emberek lelkiismeretét, más szavakkal: a hit nem szabályozható a törvény erejével.

Ezt az elvet az Egyesült Államok alapító okmányai is tükrözik, különösképpen az Alkotmány első kiegészítése, amely garantálja a vallásgyakorlás szabadságát, és meg-

tiltja a Kongresszusnak, hogy hivatalos nemzeti vallást határozzon meg és tegyen kötelezővé.

Az adventisták számára az egyház és az állam szétválasztása nem csupán értékes alkotmányos elv, hanem egyike azoknak a feltételeknek, amelyek lehetővé tették/teszik egy olyan vallási mozgalom kialakulását és terjedését, amely a lelkiismereti szabadságnak és az evangélium hirdetésének szenteli magát.

Az adventisták számára a vallásszabadság nem csupán egy polgári jog, hanem egy olyan érték, amely Isten természetéből fakad. A teljes Szentírásban Isten arra hívja az embereket, hogy kövessék Őt, de soha nem kényszeríti őket erre. Az engedelmeségnek csak akkor van értéke, ha szabad döntés eredménye.

Éppen ezen okból kifolyólag az Adventista Egyház már a kezdetektől fogva támogatja a lelkiismereti szabadságot minden ember számára, vallási hovatartozástól vagy meggyőződéstől függetlenül. Ennek a jognak a védelme nem egy vallási kiváltság megszerzését, hanem egy alapvető bibliai elv megőrzését célozza: az igaz hitet nem lehet törvény útján kikényszeríteni.

Az eszmény, amit nem mindig tartottak tiszteletben

Mindazonáltal, ahogy a podcast vendégei is hangsúlyozzák, hiba lenne ezt a történelmet idealizált szemszögből megközeleltetni.

Az Egyesült Államok soha nem volt tökéletes társadalom. Éppen abban az időszakban, amikor a szabadságról és az elidegeníthetetlen jogokról beszéltek, milliók éltek rabszolgaságban, és továbbra is diszkrimináltak különböző vallási közösségeket.

Példaként említjük a kvéker hívő, Mary Dyer esetét, akit 1660-ban a massachusettsi gyarmaton vallási meggyőződése miatt kivégeztek. Története arra emlékeztet, hogy a vallásszabadság iránti vágy nem tett minden gyarmatosítót toleránssá a másképpen gondolkodókkal szemben.

A podcast a következő paradoxonra hívja fel a figyelmet: azok az emberek, akik az üldöztetés elől menekültek el Európából, bizonyos esetekben végül maguk is üldözőkké váltak. Ez a valóság azonban nem csökkenti az amerikai nemzet alapját képező eszmék értékét, de rámutat arra, hogy milyen nehéz bármely társadalom számára hű maradni saját elveihez.

A Biblia egyetlen emberi hatalmat sem ábrázol tökéletesként. Még a legnemesebb eszmék is veszélybe kerülhetnek, ha azokat tökéletlen emberek irányítják. Éppen ezért a keresztények reménye nem egy nemzetre, egy politikai rendszerre vagy egy alkotmányra, hanem Isten országára épül.

Amerika és a bibliai prófécia

Ebből a történelmi perspektívából kiindulva a podcastban zajló beszélgetés az adventista értelmezés egyik legismertebb prófétai szakaszára – Jelenések 13. fejezetére – terelődik.

Az adventista értelmezés szerint a földből felemelkedő, két bárányszarvval rendelkező fenevad az Amerikai Egyesült Államokat jelképezi. Ez az azonosítás nem a hazafiságon vagy az ország geopolitikai jelentőségén alapul, hanem a bibliai szövegben leírt jellemzőkön, illetve azon a történelmi kontextuson, amelyben ez a hatalom megjelenik.

A fenevad egy viszonylag ritkán lakott területen emelkedik fel, abban az időszakban, amikor az első fenevad elveszíti befolyását. Fejlődése során bárányra emlékeztető szelíd jellemvonásokat mutat, és szabadságot és békés elveket sugall.

A Jelenések könyvében a bárány Krisztus szimbóluma. Ezért a bárány szarvaihoz hasonló szarvakkal rendelkező fenevad képe nem csupán szelidségre, hanem Krisztus jelleméhez és tanításához kapcsolódó elvekre is utal. Az adventista értelmezés szerint ez a két szarv a polgári- és a vallásszabadságot jelképezi – két olyan értéket, amely az Egyesült Államok kezdeteit jellemezte, és keretet biztosított a lelkiismereti szabadság fejlődéséhez.

A podcast szerzői szerint ez a leírás összhangban áll azzal, ahogyan az Egyesült Államok megjelent a történelem színpadán: olyan nemzetként tűnt fel, amely a polgári szabadság és a vallásszabadság eszményén nyugszik.

A prófécia azonban nem ér itt véget.

Az adventista prófécia-értelmezés szerint ez a hatalom végül „úgy szól...”, mint a sárkány”, és nyomást fog gyakorolni a vallási lelkiismeret területén. Pontosan ez a változás az adventista prófécia-értelmezés egyik központi eleme.

A podcastban elhangzott legfontosabb megállapítás: a prófécia nem ítéli el az Egyesült Államok létezését, és nem is arra buzdít, hogy démonizáljuk ezt a nemzetet. Ugyanakkor figyelmeztet a veszélyre, amely akkor jelentkezik, amikor a szabadság elveit feladják, és a vallási hatóság az állam hatalmára kezd támaszkodni.

Amikor a szabadság helyét átveszi a kényszerítés

A podcastban kiemelt fontos szempont, hogy az adventista próféciaértelmezés nem a „bűnösök” azonosítására, hanem egy lelki elv megértésére törekszik. A kérdés nem egy adott nemzet vagy felekezet léte, hanem a történelem azon ismétlődő tendenciája, hogy a vallási tekintélyt a politikai hatalommal egyesítse.

A Biblia olvasása során megértjük, hogy Isten sosem gyakorol kényszert az ember lelkiismeretére. Ő hív, meggyőz és tiszteletben tartja minden ember választási szabadságát, ezért valahányszor a vallás a törvény erejével próbálja ráerőltetni a társadalomra az értékeit, eltávolodik Krisztus példájától.

Shawn Boonstra emlékeztet arra, hogy ez a tanulság a történelem minden időszakában érvényes volt. Amikor az egyház a világi hatalom támogatását kereste hitének érvényesítéséhez, az eredmény szinte mindig a másképp gondolkodók üldözése volt. Pontosan ez a tapasztalat készítetett számos reformátort és vallási disszident

arra, hogy támogassák az egyház és az állam szétválasztását.

Ebből a szempontból a vallásszabadság nem csupán alkotmányos jog, hanem mélyen bibliai érték is. Az igazi hit nem lehet kényszer eredménye, hanem kizárólag szabad döntésé.

Kiegyensúlyozott nézőpont az Egyesült Államokról

Shawn Boonstra és Jonathan Walter a beszélgetésük alatt egy olyan szempontra hívták fel a figyelmet, amelyet gyakran félreértenek az emberek: az adventisták nem tekintik az Egyesült Államokat „kiválasztott” nemzetnek – abban az értelemben, amelyben az ótestamentumi Izrael Isten szövetséges népe volt.

Az a tény, hogy ez a hatalom megjelenik a bibliai próféciaokban, nem jelenti azt, hogy minden cselekedete Isten jóváhagyását élvezi, ahogy azt sem, hogy a történelmet idealizálni kellene. Éppen ellenkezőleg: a prófécia arra figyelmeztet, hogy egy nemes elveken alapuló nemzet is eltávolodhat ezektől az elvektől.

Egyébként ez nem szokatlan a bibliai történelemben. Isten úgy döntött, hogy gyenge, sebezhető emberek és nemzetek révén munkálkodik tervei megvalósításában. Izrael, az Ószövetség kiválasztott népe, a hűség és az elpártolás időszakait egyaránt megélte. Hasonlóképpen az a tény, hogy az Egyesült Államoknak helye van a bibliai próféciaiban, nem jelenti azt, hogy ez a nemzet hibátlan lenne, vagy hogy minden döntése Isten jóváhagyását élvezné. A prófécia nem idealizálja az emberi hatalmakat, hanem megmutatja, hogyan irányítja Isten a történelmet a tökéletességtől távol álló eszközök által.

A podcast vendégei figyelmeztetnek: az adventistákat nem arra hívta el Isten, hogy dicsőítsék vagy démonizálják az Egyesült Államokat, hanem hogy a történelmet a Szentírás fényében szemléljék, valamint ismerjék el, hogy minden emberi hatalom korlátozott és változásnak van kitéve.

Ez a szemlélet megóvja a hívőket mind a vallási nacionalizmustól, mind a riogató értelmezésektől. A prófécia középpontjában nem egy nemzet áll, hanem az Isten országának elvei és az emberi hatalmak tudatbefolyásoló törekvései közötti konfliktus.

Jövőbe mutató prófécia

A Jelenések könyvének célja nem a jövő iránti kíváncsiság felkeltése, hanem annak a meggyőződésnek a megerősítése, hogy Isten irányítja a történelmet, és hogy végül a jó győzedelmeskedni fog. Megmutatja, hogy a történelem nem véletlenszerűen alakul, és hogy Isten akkor is szuverén marad, amikor az események látszólag kicsúsznak az irányítása alól.

Ugyanakkor a prófécia arra figyelmeztet, hogy a vallásszabadságot nem szabad végleges vívmánynak tekinteni. Meggyengülhetnek vagy akár fel is adhatók azok az elvek, amelyek a demokratikus társadalmak fejlődésének alapját képezték, amikor a félelem, a polarizáció vagy a politikai érdekek felülkerekednek a lelkiismereti szabadság tiszteletben tartásán.

Ezért az adventisták figyelemmel követnek minden olyan tendenciát, amely közelebb hozza egymáshoz a vallási és az állami hatalmat. Nem azért, hogy spekulációkat vagy szenzációhajhász forgatókönyveket tápláljanak, hanem azért, mert a történelmi tapasztalatok és a Szentírás figyelmeztetése megmutatják, milyen könnyen korlátozható a szabadság, amikor a közjót használják indokként az egyéni meggyőződések korlátozására.

Tanulás Isten ma élő egyháza számára

A podcastban folyó beszélgetés végső soron nem Amerikáról szólt, hanem arról, hogy a keresztényeknek felelősségük megérteni a saját korukat, és húnek maradni az evangélium elveivel.

A vallásszabadság nem csupán azért fontos, mert kiáll az adventisták jogaiért, hanem azért is, mert védi minden ember-

nek az ahhoz való jogát, hogy kényszer nélkül, lelkiismerete és hitbéli meggyőződése szerint keresse Istent.

Ezért az adventisták mindig is minden ember vallásszabadságáért síkra szálltak. Ennek az elvnek az értéke akkor látszik a legvilágosabban, amikor hajlandóak vagyunk támogatni mások jogát ahhoz, hogy lelkiismeretük szerint éljenek, még akkor is, ha nem osztjuk a meggyőződésüket. Egy olyan társadalom, amely elfogadja egy vallási kisebbség szabadságának korlátozását, előbb-utóbb utat nyit mindenki szabadságának korlátozása felé.

Ez az Adventista Egyháznak is az egyik alapvető meggyőződése: az igaz hitet nem lehet törvényekkel kikényszeríteni, sem kényszer gyakorlásával megvédeni – az kizárólag a lelkiismereti szabadságból és a Szentléleknek az ember szívében végzett munkájából fakad. Éppen ezért az igazságnak nincs szüksége az állam erejére ahhoz, hogy meggyőzze az embereket az igazság kérdésében.

Az Egyesült Államok függetlenségi nyilatkozatának 250. évfordulóján a legértékesebb tanulság nem az, hogy az amerikai nemzetnek sikerült egy tartós demokratikus rendszert felépítenie, hanem hogy a lelkiismereti szabadság továbbra is az egyik legértékesebb ajándék, amit Isten az emberiségnek adott, olyan érték, amit a keresztényeknek hivatásuk védelmezni.

A romániai olvasók számára is különleges jelentőséggel bír ez a gondolat. Olyan társadalomban élünk, amely élvezzi a vallásszabadságot, de a történelem emlékeztet bennünket arra, hogy ezt a jogot nem szabad örökre garantált valóságnak tekinteni. Az Egyháznak kötelessége kiállnia a lelkiismereti szabadság védelméért minden ember számára, hitétől függetlenül, Krisztus példáját követve, aki ugyan felszólította az embereket, hogy kövessék Őt, de sohasem kényszerítette őket. ▀

A cikk az *Adventist Review Unscripted* című podcastjának egyik epizódja alapján készült.

Család

Szeretem az Éden után
HOGYAN DOLGOZZUK FEL
a párkapcsolati csalódásokat? (II)

Az *Adventszemle* előző számában láthattuk, hogy a nagy csalódást átélte Ádám és Éva azt tette, amit általában minden házaspár tesz: bűnbakot keresett. A Szentírás azonban nem áll meg ennél a jelenetnél. A bibliai leírás közvetlenül a büntetés kihirdetése után egy diszkrét, de reményteljes részletre derít fényt.

Ádám és Éva együtt hagyták el az Éden-kertet. Már nem állt rendelkezésükre az ismert otthon, odalett néhai biztonságuk, megálmodott jövőjük, de még mindig ott voltak egymásnak. Ez egy olyan részlet, amin általában gyorsan átsiklunk, pedig az egyik legfontosabb tanulságot hordozza a házasságra vonatkozóan: Isten nem minden esetben változtatja meg azonnal a körülményeket, viszont meghagyja a kapcsolatot mint olyan teret, ahol elkezdődhet a gyógyulás.

Egyes házaspárok számára az igazi kérdés nem az, hogy visszaszerezhetik-e az elvesztett Édent, hanem hogy meg tudnak-e tanulni együtt továbbmenni az úton az Édenen kívül is. Mihez kezdész, ha az életed már nem hasonlít ahhoz, amit megálmodtál? Ilyen körülmények között is együtt maradtok?

Isten nem bontja fel azt, amit Ő maga egybeszerkesztett

Az első család egy elbukott világban kezdett új életet, de nem két elszigetelten élő személyként, hanem házaspárként. Ez mély tanulság a házaseletre vonatkozóan. Vannak helyzetek, amikor Isten nem szünteti meg azonnal a szenvedést, a helytelen döntés következményeit, nem törli el azonnal a veszteség hatásait, és nem fordítja vissza az időt. Ezzel szemben a túlélés szempontjából lényeges ajándékot kínál fel – a társ jelenlétét.

A házasságra gyakran az együttléttel járó örömök fényében tekintünk, a házaselet viszont már a Teremtés könyvétől kezdődően támaszt nyújt a nehéz időkre.

Ádám és Éva az Éden-kertben egymás társaságának örvendhettek, de az Édenen kívül is szükségük volt egymásra.

Talán épp ezen a ponton kezd el érlelődni a szeretet. Bűnbeesés előtt a kapcsolatukat a tökéletes környezet szépsége táplálta, a bukás után viszont egy tökéletlen világban kellett túlélnie. Addig a szeretetükhez kényelem társult, a bűnesetet követően azonban már döntésekre, türelemre, megbocsátásra és kitartásra is szükségük volt.

Hát nem ugyanezt éljük át sokan közülünk? Vannak házaspárok, akik már nem tudják meg nem történtté tenni az eseményeket. Mindig lesznek fájdalmas emlékek. Ennek ellenére Isten továbbra is felkínálja azt az ajándékot, amit a trauma sok esetben megpróbál tönkretenni – a továbbhaladás lehetőségét.

Napjaink kultúrája arra buzdít, hogy elsősorban saját gyógyulásunkra, kiteljesedésünkre és nyugalomunkra törekedjünk. A Szentírás viszont felszólít: fedezzük fel, hogy Isten tervében a gyógyulás sok esetben magában a kapcsolat szférájában kezdődik el, de nem azért, mert a társad átveheti Isten helyét, hanem mert Isten azon szövetség által munkálkodik, amit a pár semmiképp sem akar feladni.

1Mózes 3. fejezetének legérzelmesebb jelenete nem az, amikor bezárul az Éden kapuja, hanem amikor ez a két ember együtt lép ki egy ellenséges világba. Éden már nem volt az övék, és nem tudták, mi vár rájuk, mégsem magányosan indultak el az ismeretlen úton. Néha ez a kegyelem egyedüli megnyilvánulási formája: nem a szenvedés megszüntetése, hanem valakinek a jelenléte melletted.

Ádám és Éva az Éden-kertben egymás társaságának örvendhettek, de az Édenen kívül is szükségük volt egymásra.

Mielőtt Isten magyarázatokkal szolgálna, előbb feladatot ad

A trauma után felmerül az egyik legnyomasztóbb kérdés – „Miért?” –, amire sok esetben nem kapunk kielégítő választ.

De az élet nem állt meg az Éden-kert kapujánál, hanem folytatódott: a földet meg kellett művelni, a gyermekeket fel kellett nevelni, és ugyanúgy maradt a családalapítás és az Isten-ismeret továbbadásának felőssége is. Vagyis: noha elveszítették az Édent, nem veszítették szem elől a célt.

Gyakran találkozhatunk ezzel az elvvel a Szentírásban. Isten nem minden esetben úgy gyógyít, hogy magyarázatot ad a múlt-ra, hanem küldetéssel lát el a jövőre nézve. Egy sérült házaspár éveken át megrekedhet a „miérteknel”, csakhogy a gyógyulás gyakran akkor kezdődik el, amikor a kérdés átfogalmazódik: „Uram, mit tegyünk mostantól kezdve?”

A pszichológusok rájöttek, hogy azok vésszelik át sikeresen a legsúlyosabb megpróbáltatásokat, akik felfedezik a célt, amiért érdemes élniük. Ugyanezt mondja a Szentírás is már évezredek óta: az ember nem élhet reménység és küldetéstudat nélkül.

Ádám és Éva minden reggel kiment megművelni a tövises földet, és ilyenkor két lehetőség állt a rendelkezésükre: vagy folyton az Éden-kert zárt kapuját nézik, vagy arra a földre tekintenek, amit Isten a gondjaikra bízott. Ugyanez érvényes a családjaikra is. Vannak kitörölhetetlen sebek és kérdések, amelyekre ebben az életben sosem fogunk kimerítő választ kapni, de mindig van egy következő lépés, amit Isten

**A legfontosabb tanulság
a megsebzett házaspárok
számára: mielőtt megpróbálják
helyreállítani a kapcsolatukat,
hagyniuk kell, hogy Isten
mindkettőjüket felöltöztesse.**

hívására együtt kell megtennünk. És ha elég tesztünk ennek a hívásnak, rá fogunk ébredni, hogy a lelkünk lassan elkezd... gyógyulni.

Isten, a ruhakészítő

Isten tesz valamit, amit könnyen elkerül a figyelmünk: „És csinálja az Úr Isten Ádámnak és az ő feleségének bőr ruhákat, és felöltöztetie őket” (1Móz 3:21). Ádám és Éva addig egyedül próbálták megoldani a szégyenérzetük okozta problémát. Fügefalevelekből készítettek maguknak körülköteleket, így akarván eltakarni a testüket ért elváltozásokat. Ez csupán ideiglenes megoldás volt számukra. És ekkor lépett közbe Isten.

Mielőtt kiűzte őket az Éden-kertből, felöltöztette őket. Méltóságot, oltalmat kínált fel számukra, valamint annak jelét, hogy nem hagyja őket magukra. Vajon hány házaspár próbál ma is „fügefalevelekhez” folyamodni? Némelyek a tökéletes család látványa mögé rejtőznek, mások a munkába, a szakmai sikerekbe vagy a vallásos tevékenységekbe menekülnek, megpróbálván kitérni a sebeikkel kapcsolatos kérdések elől.

Csakhogy a fügefalevéllel van egy kis gond: hamar elszárad. Egyedül Isten tudja elfedezni azt, amit mi nem vagyunk képesek meggyógyítani magunkon.

Kiemelt jelentősége van annak, hogy Isten mindkettőjüket felöltözteti. Nem csupán Ádámot, és nem csupán Évát. Isten kegyeleme nem kelthet versengést férj és feleség között, és nem is állapítja meg, hogy ki érdemel több együttérzést. A kegyelem mindkettőjük fájdalmát látja. Íme, a legfontosabb tanulság a megsebzett házaspárok számára: mielőtt megpróbálják helyreállítani a kapcsolatukat, hagyniuk kell, hogy Isten mindkettőjüket felöltöztesse (lásd: Kol 3:12-17).✍

MARIUS ANDREI, az Unió Lelkeszi Szolgálat és Családi Osztályának igazgatója

HOGYAN KÖZELEDJÜNK *a világias gondolkodású emberekhez?*

Egy olyan világban, ahol a legtöbb ember nem kimondottan elutasítja a hitet, hanem egyszerűen már nem tanúsít érdeklődést iránta, az egyház küldetése egy lényeges kihívással kezdődik: újból meg kell tanulnia meghallgatni az embereket.

Az evangelizálás nemzedékeken át a következő egyszerű feltevésből indult ki: a hallgató hisz Istenben, és tekintélyként fogadja el a Bibliát, bár nem teljesen érti az üzenetét. Ma azonban, sok helyen a világon már nem érvényes ez az állítás. A szekularizáció mélyen megváltoztatta a vallásos teret. Egyre több ember van, aki nem egyházi hovatartozása alapján határozza meg önmagát, és sokak számára egyszerűen irrelevanttá vált a vallás. Ők nem feltétlenül ateisták. Sokan nyitottak a lelki kérdésekre, de elvesztették az intézményekbe vetett bizalmukat, vagy már nem tekintenek úgy a hitre, mint ami fontos része lenne a mindennapi életüknek.

Ez korunk egyik legnagyobb missziós kihívása, de nem azért, mert az evangélium veszített volna az erejéből, hanem mert azok az emberek, akiket meg szeretnénk szólítani, már nem ugyanazokat a kérdéseket teszik fel, mint a korábbi nemzedékek. Sokak számára nem az a kérdés, hogy helyes-e a doktrína, hanem az, hogy van-e értelme az életnek, van-e remény, látja-e őket ténylegesen valaki, és hogy van-e mód egy másfajta életre.

ELŐBB AZ EMBER, AZTÁN AZ ÜZENET

Hogyan lehet hirdetni az evangéliumot egy ilyen világban?

A válasz nem egy új eljárásmodban keresendő, hanem Jézus módszerének az újra felfedezésében. Több mint száz évvel ezelőtt Ellen White ma is időszerűen foglalta össze:

„Csak Krisztus módszerével lehet igazán az emberekhez férközni.

A Megváltó az emberek közé vgyült. Javukat akarta. Együttérzést tanúsított irántuk, megnyerte bizalmukat. Azután így szólt hozzájuk:

»Kövessetek engem!«”

(A nagy Orvos lábnyomán, 107. o.).

Az *Adventist Review* által készített *Unscripted* podcastben Jonathan Contero, az Adventista Egyház „Missziómunka a Szekuláris és Posztkeresztény Világban” elnevezésű központ társigazgatója megosztotta egy svájci hölgy történetét, aki nem egy nyilvános evangelizációs kampány, hanem egy adventista tanár zongora-órái révén került kapcsolatba egyházunkkal. Az idővel kialakult viszony kaput nyitott a hittel kapcsolatos beszélgetéseknek, amelyek végül Krisztus megismeréséhez vezettek.

Ez a példa is egy egyszerű elvre világít rá: mielőtt az emberek érdeklődnének az üzenetünk iránt, meg kell győznünk őket arról, hogy valóban érdekel a sorsuk.

Sokszor azon gondolkozunk, hogy milyen érvekkel győzhetnénk meg egy szekuláris embert. De sokkal találóbb lenne a következő kérdés: **Hogyan válhatnánk a barátjává?** Egy olyan kultúrában, amelyben a vallásos közbeszédre gyakran fenntartással tekintenek, sokkal többet nyom a latban az őszinte közeledés, mint egy jól megfogalmazott válasz. Egy terített asztal, egy nyugodt beszélgetés, egy megfelelő pillanatban felkínált segítség nyomán is kezdetét veheti a lelki utazás.

A MÁSOK MEGHALLGATÁSÁNAK MŰVÉSZETE

Az említett podcastben Shawn Boonstra evangélista egy gyakori hibára is felhívta a figyelmet: még meg sem értettük jóformán a kérdést, máris válaszolni akarunk.

„Előbb hallgasd meg az előtted álló embert, és csak azután beszélj!” – hangsúlyozta Boonstra. A szíveket a Szentlélek győzi meg, a mi feladatunk csupán az, hogy legyünk jelen, építsünk ki igazi kapcsolatokat, és álljunk készen, amikor valaki válaszokat keres.

Ez a látásmód az Ellen White által említett krisztusi módszerre emlékeztet: a Megváltó az emberek között járt, mint aki a javukat akarja, a bizalmukba férközött, és csak azután kérte meg őket, hogy kövessék Őt.

Az intézményekkel és a vallásos közbeszéddel szembeni bizalmatlanság kultúrájában a hiteles kapcsolatok a bizonyosság legmeggyőzőbb formáivá válhatnak. Amikor meghallgatunk valakit, nem mondunk le az igazságról, hanem a kommunikációnak azt a környezetét teremtyük meg, ahol a másik fél tisztelve érzi magát. Van úgy, hogy mielőtt valaki felkészülne a Biblia üzenetének meghallására, előbb látnia kell, hogy mit eredményez a Biblia a másik ember életében.

VÁLTOZÁST EREDMÉNYEZŐ HITELESSÉG

A podcastben egy egyre gyakrabban felbukkanó fogalomról is szó esett: az **apatheizmusról** – amely nem feltétlenül az Istennel való szembefordulás, hanem inkább a vallási kérdések iránti teljes közöny megnevezése. Manapság az emberek elsősorban nem a tökéletességet, hanem a hitelességet keresik. Őszinte emberekkel akarunk találkozni, akik beismerik korlátaikat, és nyíltan beszélnek saját lelki utazásukról.

Mindez nem a keresztény mérce feladását vagy a gyengeségekre adott kifogásokat jelenti, hanem a tökéletesség álarcáról való lemondást. Az emberek azonnal felismerik a hiteltelenséget. Ezzel szemben az őszinteség, az alázat és saját küzdelmeink beismerése képes bizalmi légkört teremteni.

A kereszténység nem arra szólítja fel az embereket, hogy maradjanak olyanok, amilyenek, hanem arra, hogy változzanak meg Krisztus által. A változás viszont csak akkor lesz hiteles, ha meg is mutatkozik Krisztus követőiben. Az igazi keresztény nem hiba nélküli ember, hanem tudja, hogy szüksége van a kegyelemre, és engedi, hogy ez a kegyelem megváltoztassa az életét.

Ezen a ponton építhetünk hidakat az elvilágiasodott emberek felé. Sokakat már meg sem hatnak a hangzatos vallásos kijelentések, a következetes életmódra viszont felfigyelnek. Észreveszik, hogyan bánt a

hívó ember a családjával, a munkatársaival, a szomszédaival, és miként reagál az igazságtalanságra, a kudarcra és a szenvedésre. A látvány- és teljesítménykényszerbe befáradt világban a megélt, egyszerű hit meglepően meggyőző erővel hathat.

KIHÍVÁS ÉS LEHETŐSÉG

Gyakran úgy tekintünk a szekularizációra, mint egyházat fenyegető veszélyre, pedig önmagában akár lehetőség is lehet.

Nagyon sok elvilágiasodott ember azért utasítja el az evangéliumot, mert elemezte, és nem találta kellően meggyőzőnek. Egyszerűen még nem találkozott olyan személylyel, aki számára releváns módon, tisztelettel és szeretettel bemutatná az evangéliumot.

Ettől azonban a missziómunka nem lesz könnyebb, sőt, inkább azt teszi szükségesé, hogy az eddig megszokottól eltérően egy másik kiindulópontot keressünk. Nem feltételezhetjük, hogy a beszélgetőtársunk ismeri a Bibliát, elfogadja a bűn létezését, és megérti, hogy szüksége van megváltásra, ellenben elkezdhetjük ott, ahol Jézus is kezdte: induljunk ki az előttünk álló személyből, valós szükségleteiből, kérdéseiből és azon mélységes vágyából, hogy vegyék észre, értsék meg és szeressék őt.

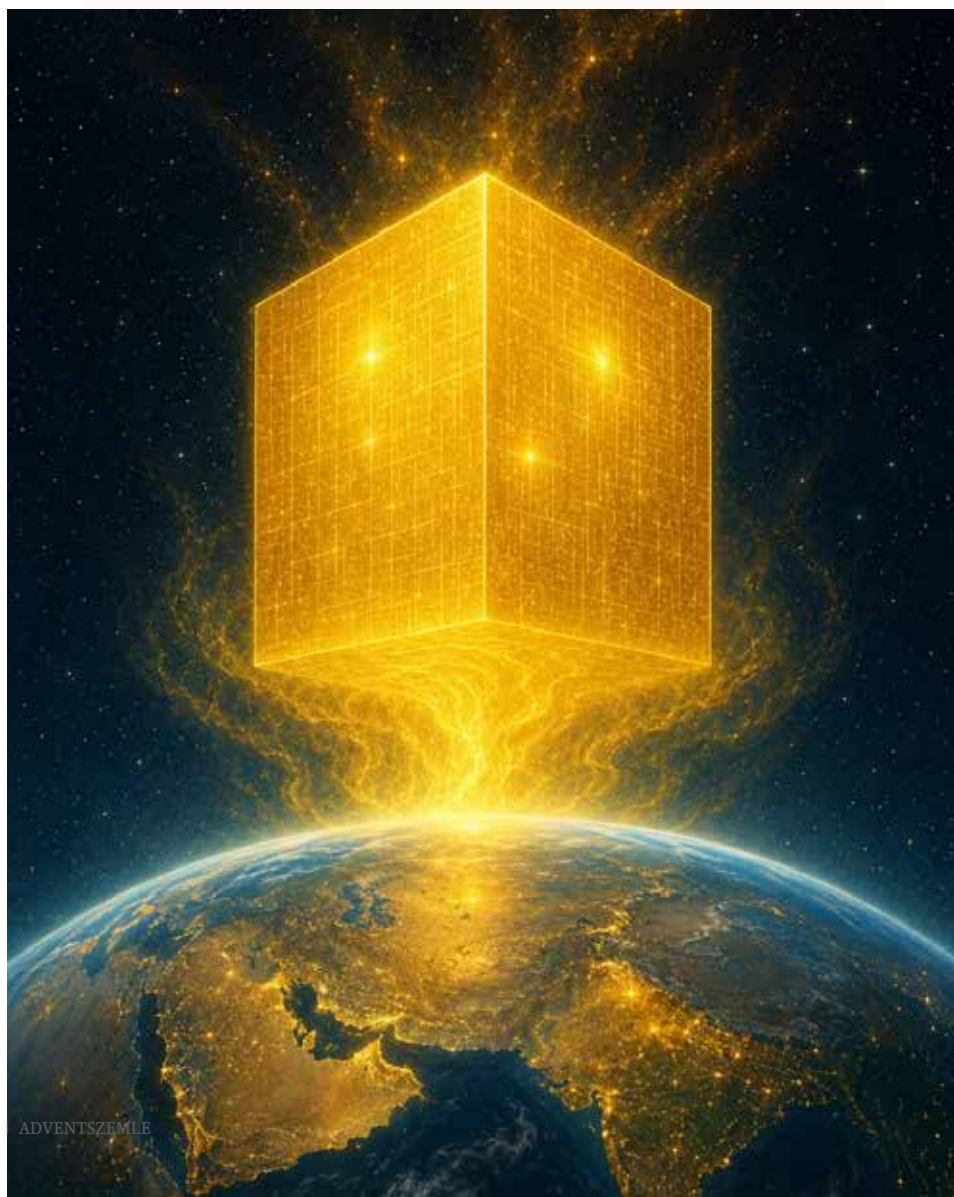
Lehet, hogy a **OneVoice27 – Missziómunka minden emberért** nevű kezdeményezés legfontosabb kérdése nem az, hogy „miként vesszük rá az embereket arra, hogy meghallgassanak?“, hanem hogy „miként lehetünk jelen úgy, mint Krisztus az emberek életében?”

Végére is, a missziómunka ritkán kezdődik szónoklattal. A legtöbb esetben a barátság az első lépés. Ahol pedig őszinte kapcsolat, türelmes meghallgatás és Krisztus által átformált élet van, ott a Szentlélek el tudja végezni azt, amire a legjobb érvelés sem képes: kitárni az emberek szívét.

Az Adventist Review
Unscripted podcastje nyomán

Lelkiség

A kegyelem matematikája
AZ ÚJ JERUZSÁLEM
ARCHITEKTÚRÁJÁBAN

Az Új Jeruzsálem városa egy hatalmas, háromdimenziós kocka, melynek hossza, szélessége és magassága egyforma. Mindenik oldala 12.000 stadion – azaz körülbelül 2.200 km – hosszú¹. A világ jelenleg legmagasabb épülete a dubaji Burj Khalifa, melynek magassága 828 m. Ehhez képest az Új Jeruzsálem 2.657-szer magasabb. A kocka alakú Új Jeruzsálem alapfelülete 2.200×2.200 km, azaz 4.840.000 km². Összehasonlításképpen: Európa területe kb. 10 millió km², vagyis valamivel több mint kétszer nagyobb.

Ennek az óriási kocka alakú alakzatnak a térfogata viszont 10.648.000.000 km³ (feltételezve, hogy függőlegesen kialakított, akár 2.200 km magas építmények is lehetnek majd a mennyei városban). Lesz ott hely számunkra? Az Úr Jézus a mennybe-menetele előtt a következő ígéretet tette: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem! Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsek néktek. És ha majd elmegyek és helyet készítsek néktek, ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Jn 14:1–3).

„Sokan, attól félve, hogy az eljövendő örökség túlságosan anyagi jellegűnek tűnik, azokat az igazságokat is elspiritualizálják, amelyek otthonukként emlegetik örökségünket. Krisztus – amint tanítványainak ígérte – azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számukra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyekről. De még »szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik« (1Kor 2:9). Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyi Éden.”²

A Bibliában az egyetlen kocka alakú építmény vagy tér a szentek szentje: „A szentek szentje belső részének a hossza vala húsz sing, a szélessége is húsz sing, a magassága is húsz sing, és beborítá azt finom arannyal; az oltárt is beborítá cédrusdeszkákkal” (1Kir 6:20).

Ha a szentek szentje volt Isten földi jelenlétének helye, akkor az Új Jeruzsálem kocka alakú formája arra utal, hogy az egész város egy hatalmas szentek szentje lesz. Ami korábban csak a főpap számára volt hozzáférhető – és az is csupán évente egyszer –, az most az összes megváltott ember állandó lakóhelyévé válik.

Ahogy a szentek szentje is színaranyból volt, az Új Jeruzsálem is színaranyból lesz majd: „Kőfalának rakása jáspisból vala; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló” (Jel 21:18). Azok kapják majd örökségül ezeket a szinte irreális dolgokat, és sétálgatnak majd az aranyutcákon, akiknek hite tűzön ment keresztül és megtisztult, így értékesebbé vált, mint az arany (1Pt 1:7).

A város falai átlátszóak. Nem csupán fizikai, hanem mindenekelőtt erkölcsi átlátszóságról van itt szó. Isten Királyságában minden nyilvánvaló és átlátható lesz, rejtőzködés és csalás nélkül, mert az Úr megvilágítja őket, és a rejtett dolgok éjszakája véget ér. Senki felett nem fog árnyék lebegni. Nem lesz többé szükség integritást vizsgáló hatóságokra.

A mennyei város falának vastagsága 144 könyök (vagy sing), azaz körülbelül 65 méter; ehhez képest Hérodotosz szerint a babiloni fal vastagsága 50 királyi könyök – azaz kb. 26 méter – széles volt, négy, lóval vontatott szekér is elfért rajta egymás

Az Új Jeruzsálem falai átlátszóak. Nem csupán fizikai, hanem mindenekelőtt erkölcsi átlátszóságról van itt szó.

mellett; igazi hippodromként szolgált, ahol lóversenyeket is rendeztek. Elképzelhetjük, hogy az Új Jeruzsálem falairól más világokba repülhetünk majd, sétálhatunk, beszélgethetünk minden korok titánjaival, hőseivel, és innen fogjuk látni majd azt is, ahogy a bukott kerub utolsó serege – végleges pusztulása előtt – megkísérli elfoglalni a várost.

Ha Bábel azoknak az embereknek a városa volt, akik saját erőfeszítéseik árán akartak feljutni Istenhez, akkor az Új Jeruzsálem az a város lesz, amely kegyelem által száll le Istentől az emberekhez.

Kiszámíthatjuk, hogy ha csak egy szinten terülnének el az üdvözültek lakóhelyei az Új Jeruzsálemben, akkor a 4.840.000 km²-es felületen több mint 16 milliárd ember férne el, úgy, hogy fejenként 300 m²-es lakhatási felület jutna minden emberre. Csak hogy a mennyei város 2.200 kilométeres falmagassága elméletileg 733.333 szintet (emeletet) tesz lehetővé, 3 méteres beltér-magassággal számolva... Földünk történelme során eddig mintegy 115 milliárd ember élt a földön, a jelenlegi 8 milliárddal együtt ez kb. 123–125 milliárd ember. Egy parányi tömeg ebben a több mint 10 milliárd négyzetkilométernyi térben!

Ha hozzáadnánk azokat az angyalokat is, akikről a Biblia azt mondja, hogy a „számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer” (Jel 5:1), akkor is rengeteg hely maradna még. Egyes exegeták ezt a számot 100 millióra becsülik, míg mások milliárdos létszámú angyalseregről beszélnek. Az összes valaha élt ember, valamint az angyalok maximális száma együttvéve sem haladhatja

**Az Új Jeruzsálemben már
nem lesz templom, hisz
nincs többé távolság Isten és
az ember között. Isten jelen-
léte az egész várost betölti.**

meg a néhány billiót – így az Új Jeruzsálemben rengeteg hely áll még rendelkezésre. Talán minden szombaton és újhholdkor vendégeink lesznek más bolygókról az istentiszteleteinken.

Úgy képzeljük el ezt az óriási kockát, mint egy multifunkcionális teret, hatalmas imatermekkel, lakóhelyekkel, városi parkokkal, függőkertekkel, magas, sok emeletes épületekkel. Az Új Föld lesz az Univerzum centruma, az Új Jeruzsálem pedig a parancsnoki központ. Mindenesetre azok számára, akik nem szeretik a városi életet – legyen az kis- vagy nagyvárosi környezet –, ez egy tökéletes urbánus közeg lesz, amit az új föld és a városon kívüli milió valósága egészít ki. „Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakjék benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt, mert mint a fáké, oly hosszú lesz népem élete, és kezeik munkáját elhasználják választottaim” (Ézs 65:21–22).

Az Ószövetségben a templom volt az a hely, ahol az ember találkozott Istennel. Az Új Jeruzsálemben azonban már nem lesz templom, hisz nincs többé távolság Isten és az ember között. Isten jelenléte az egész várost betölti.

Az elmúlt hetekben, egy bukaresti misziós akció során odamentünk egy elegáns úriemberhez, aki drága cigarettát szívott a Regina Maria Park egyik padján, a Maranatha-templom közelében (1. kerület). Nagyon szkeptikusan állt hozzá a beszélgetéshez. Több tíz éven át matematikatanár volt. Csoportunk egyik adventista tanára kinyitotta a Bibliát Jelenések 21. fejezeténél, és felolvasta neki az Új Jeruzsálemről szóló részt. A matematikatanár felhúzta a szemöldökét, és ezt mondta: „Lehetetlen, hogy a nap egy ilyen épületet megvilágítson, hiszen a kockában keletkező árnyékolt részeket nem érheti fény! A nap fénye nem világíthatja meg egyenletesen az összes felületet!”

Bár a Biblia nem tudományos könyv, válaszeit a tudomány is alátámasztja. A Szentírásnak azonban van válasza erre a dilemmára. A Jelenések könyvében olvassuk: „És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány” (Jel 21:22): „És ott éjszaka nem lesz; és nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket, és országolnak örökkön örökké” (Jel 22:5). Mindig nappal lesz tehát. A halál árnyékának völgye és a Siralom völgye, lehangoló árnyékaival többé nem léteznek. Nem kell majd arról álmodoznunk, hogy mediterrán országba költözünk, hogy megszabaduljunk a depressziótól. Bőségesen rendelkezésünkre áll majd a D-, a B₁₂- és a B₉-vitamin, valamint az omega-3 zsírsav. Viszlát, terápia! Mert „a folyóvízen innen és túl életnek fája vala, mely tizenkét gyümölcsöt terem vala, minden hónapban meghozván gyümölcsét; és levelei a pogányok gyógyítására valók” (Jel 22:2). Sok nagyobb és kisebb teret láttam már, de ez a városi térrendezés messze a legszebb lesz!

Ki kap belépőjegyet erre a helyre? „Bologok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az élet fájához, és bemelessenek a kapukon a városba!” (Jel 22:14). Jelenések 22. fejezetében megjelenik egy kép, amely erőteljes üzenetet közvetít számunkra – annak biztosítékát, hogy Sátán, a lázadás és a bűn nem lesz többé: „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz; és az ő szolgálói szolgálnak néki” (Jel 22:3). A királyi széken vagy trónon általában császár, király vagy fáraó ül. A világ-egyetem királyi székén a Bárány foglal helyet, akiről ugyanez a könyv azt állítja, hogy „megöletett” (5:6, 9, 12; 13:8). A Megváltó tenyerén és lábán lévő sebek képezik a garanciát arra, hogy a bűnnek többé nem lesz helye az örökkévalóságban.

„A földet pusztító tűz borítja, de az igazak biztonságban vannak a Szent Városban.

Az Új Jeruzsálem legnagyobb csodája nem a mérete, nem a szépsége, és nem is az, hogy színaranyból készült. A legnagyobb csoda az, hogy Isten együtt fog lakozni az emberekkel.

Akik az első feltámadáskor léptek ki a sírkülből, azokon nincs hatalma a második halálnak. Míg Isten a gonoszoknak megemésztő tűz, népének nap és pajzs... A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve, a próféta így szól: »Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak mellőle, és ott van az Ő hatalmának rejtete« (Hab 3:4). A megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az »Ő hatalmának rejtete«.”³

A számok és a geometria mögött felfedezzük Isten csodálatos kegyelmét. Nagyon sok ember számára lesz hely a mennyei városban! Mindenki számára biztosított a lakhatás a mennyei honban, aki az üdvösséget keresi. Oly hatalmas a mi Istenünk kegyelme!

Az Új Jeruzsálem legnagyobb csodája nem a mérete, nem a szépsége, és nem is az, hogy színaranyból készült. A legnagyobb csoda az, hogy Isten együtt fog lakozni az emberekkel: „Íme, az Isten sátora az emberekkel van!” (Jel 21:3).

„A Biblia »hazának« nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14–16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezeti nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Kiapadhatatlan, kristálytisztá vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az

Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál...

»Éjszaka nem lesz« Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe. Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. »És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket« (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni...

A világegyetem minden kincse kutatásra táruul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de örömének csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszakokon át Isten keze munkájának szemlélé-

Az Új Jeruzsálem nem csupán a kegyelem matematikájának konstrukciója, hanem az isteni szeretet építészete is. Minden dimenzió, minden kapu és minden alap ugyanazt az üzenetet hirdeti: Isten elég nagy helyet készített mindazok számára, akik úgy döntöttek, hogy Vele akarnak élni.

sével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel nézik a természet dicsőségét – napokat, csillagokat és naprendszereket –, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre – a legparányibbtól a legnagyobbig – a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti. És az évek, az örökkévalóság éveit folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyhárfájukat. Tízezer-szer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek – a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig – tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.¹⁴

Az Új Jeruzsálem nem csupán a kegyelem matematikájának konstrukciója, hanem az isteni szeretet építészete is. Minden dimenzió, minden kapu és minden alap ugyanazt az üzenetet hirdeti: Isten elég nagy helyet készített mindazok számára, akik úgy döntöttek, hogy Vele együtt akarnak élni.

DANIEL NIȚULESCU,
lelkipásztor, Munténiai Egyházterület

1. 1 stadionhossz 185 méter.

2. Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 574. o.

3. *Uo.*, 580. o.

4. *Uo.*, 580–584. o.

A keresztény oktatás 0. KILOMÉTERE

Gyakran az alapján ítéljük meg az oktatást, amit magunk körül látunk. Innen erednek az egyre gyakrabban hallható megállapítások, miszerint már nincsenek művelt, jól képzett emberek. Ez a kijelentés sok embertársuk csalódottságát tükrözi, mégis, mielőtt az eredmények miatt panaszkodnánk, talán érdemesebb lenne visszatérnünk utunk elejéhez. Az eredmény sikere minden téren a cél tisztán látásától függ. Ez alól az oktatás sem kivétel.

Szeptemberben új fejezet kezdődik a diákok és a családok életében. Eljött az ideje az iskolatáskák előkészítésének, az órarendek lefektetésének és az új kezdet izgalmainak, amelyek egybefonódnak a szülők és a gyermekek reményeivel. A tankönyveken és a felméréseken túl azonban felmerül egy kérdés, amely minden más kérdésnek értelmet ad: *Milyen felnőtté szeretném nevelni a gyermekem?*

A keresztény ember számára a válasz nem a kor pedagógiai tendenciái között keresendő, hanem az emberre vonatkozó isteni tervben. A keresztény oktatás a „0. kilométerkőnél” kezdődik: ott, ahol a család, az iskola és az egyház elhatározza, hogy együtt követik a közös célt.

Milyen felnőtteket nevelünk a gyermekeinkből?

Minden befektetésre hatással van az általunk elvárt eredmény. Ha jó szakembereket akarunk kiképezni, az ismeretekre és a kompetenciákra fektetjük a hangsúlyt. Ha Isten akarata szerinti embert kívánunk nevelni, a jellemnevelés lesz a prioritásunk.

A Szentírás szerint az ember Isten képmására lett teremtvé; a megváltási terv ennek a képmásnak a helyreállítását célozza meg, és a keresztény oktatás is részt vesz

ebben a folyamatban. Ilyen szempontból az oktatás nem csupán információk közlésének folyamata, hanem az életmód alakításának munkája is. A jóság, a hűség, a becsületesség, a felelősségtudat és a józan gondolkodás nem csupán másodlagos céljai az oktatásnak, hanem Krisztus jellemének ki-fejeződései is, amit Isten szeretne minden gyermekében viszontlátni.

Ellen White kijelenti, hogy az igazi nevelés a testi, szellemi és lelki képességek harmonikus fejlesztésére, valamint a földi és az eljövendő világban végzendő szolgálatra történő felkészítésre törekszik. Ezért a lényegi kérdés nem az, hogy „Mennyit fog tanulni a gyermek?”, hanem sokkal inkább az, hogy „Milyen emberré válik?”

A szülők nincsenek egyedül ebben a munkában. Ellen White a következőképpen jellemzi az egyházi iskolát: „Segítség a szülők számára, hogy felkészítsék gyermekeiket az előttünk álló időre.”¹ Az adventista óvoda és iskola tehát több oktatási lehetőségnél, ugyanis megteremti a megfelelő körülményeket ahhoz, hogy megerősödjön az otthon elkezdett nevelés.

Ugyanígy a bibliatanulmányozó programok (Bibliai Olimpiász, Vallásolimpiász, Bible Experience, Bible Game) sem csupán bibliai információk elsajátítását célozzák, hanem a Szentírás személyes tanulmányozására nevelnek, és segítenek a gyermekeknek abban, hogy élő kapcsolatot alakítsanak ki Istennel. Amikor a család, az iskola és a gyülekezet is ugyanazt a célt követi, akkor tölti be igazán küldetését az oktatás.

Mit jelent a kiválóság az oktatásban?

A világ a kiválóságot eredményekben, osztályzatokban és teljesítményben méri. Ezek fontos és értékes mutatók, azonban mégsem lehetnek a siker egyedüli mérvadói. Egyre több szakember figyelmeztet arra a veszélyre, hogy az akadémiai teljesítményt az oktatás legfőbb céljává tesszük. Ezt a jelenséget nevezzük a „10-es osztályzat kultuszának”.²

A Szentírás a kiválóság tökéletes példaképeként mutatja be Istent. Ő a szeretet (1Jn 4:8), az abszolút jó és igaz (Zsolt 25:8), Tőle származik a bölcsesség és az értelem (Péld 2:6; Zsolt 147:5), az irgalom és a kegyelem (2Móz 34:6), és Őbenne van elrejtve a bölcsességnek és az ismeretnek minden kincse (Kol 2:3). Jellemében összhangban áll az igazság és a kegyelem, az igazságosság és a szeretet, az értelem és a tisztesség. Az igazi kiválóság nem csupán abból áll, hogy mindent tökéletesen elvégezzünk, hanem abból is, hogy hasonlóvá válunk Jézus Krisztushoz.

Ezért tehát minden gyermek, aki megtanulja az őszinteséget, a megbocsátást, adott szavának betartását, megtanul szolgálni és igazságosan dönteni, valamint jártasságról tesz bizonyosságot a „tudományokban” (Dán 1:4), olyan kiválóságra tesz szert, amelyet nem lehet osztályzatokban számszerűsíteni, mégis egész életére hatással lesz.

Ezt a látásmódot Ellen White egy emlékeztető mondatban foglalja össze: „A nevelés munkája és a megváltás műve tulajdonképpen azonos.”³ Az oktatás akkor éri el a kiválóság szintjét, amikor az isteni képmás helyreállítását szolgálja az emberben.

Isten minden tanév kezdetén újabb és újabb lehetőséget kínál fel arra, hogy a gyermekek szívébe olyan igazságokat plántáljunk, amelyek egész életükben gyümölcsöt teremnek. Idővel a tankönyvek kicserélődnek, a tanterv változik, a jövő szakmái is mások lesznek, de a Krisztus példájára kialakult jellem a legértékesebb örökség marad, amit a jövő nemzedéke hagyhatunk. Ez az igazi oktatás nulladik kilométerköve. ▀

VALENTIN FILIMON, a Romániai Unió
Nevelési Osztályának igazgatója

1. Ellen G. White: *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 167. o.

2. <https://www.digi24.ro/stiri/actualitate/educatie/cultural-notei-10-in-scoala-romaneasca-specialistii-explica-de-ce-proba-perfectiunii-devine-o-problema-boala-este-cu-vantul-doar-3859021>

3. Ellen G. White: *Nevelés*, 30. o.

IN MEMORIAM – ID. BARTHA SÁNDOR 1936–2026

Id. BARTHA SÁNDOR 1936. július 21-én született a Maros megyei Mezőpanitban, négygyermekes család második gyermekeként. Zsenge gyermekkorban élte át a háború borzalmait, majd a világegyetem utáni ínséges időszakot. Ám mindezek nem tudták eltántorítani az advent hittől, amire a szülei nevelték. Fiatalemberként szövetségre lépett Istennel, 1961-ben pedig házasságot kötött Nagy Magdolnával, akivel 2018-ig, szeretett felesége haláláig, 57 boldog évet töltöttek együtt. Szorgalmas munkával igyekezett biztosítani a család megélhetését, megteremteni mindent, ami a gyermekei, Magdika és Sándor neveléséhez, taníttatásához, lelki és testi fejlődéséhez szükséges volt. Szeretettel és gondoskodással vette körül a három unokáját, és rajongott a kis dédunokákért is. Rendkívüli módon szerette a természetet, különösen a hegyek, az erdők vonzották. Több mint hat évtizedig volt a marosvásárhelyi adventista „B” gyülekezet tagja. Hosszú időn keresztül szolgált ifjúság- és kórusvezetőként. Programokat készített, karcolatokat, elmélkedéseket írt, és néhány gyermek- és ifjúsági dalhoz költött szöveget. A versek szerelmeseként nagyon sokat olvasott, és számos verset megtanult. Szerette a zenét, fiatal korában megtanult gitározni, aktív időszakában a gyülekezeti kórus tagja volt, idős korában pedig előszeretettel támogatta a férfikórust, utoljára a tavalý vett részt ebben a kórus-szolgálatban. Felesége elvesztése lelkileg és fizikailag is megviselte, de amíg tudott, dolgozott, látogatta gyermekeit, unokáit,

dédunokáit, és eljárt a gyülekezetbe. A közel kilencven év súlya azonban már komoly terhet jelentett számára. Az utolsó hónapban megromlott az egészségi állapota, és 2026. július 4-én, szombat reggel fáradt, beteg szíve megszűnt dobogni.

Távozása óriási űrt hagyott maga után, amit egyedül Isten vigasztaló Lelke képes betölteni, enyhíteni. A család, a testvéri közösség maradunk a szép emlékekkel, a gyönyörűen, átéléssel előadott versek visszhangjával, az ízesen elmesélt történeteivel, tanácsainak, széles mosolyának és sziporkázó humorának emlékképeivel, az általa gondosan gyűjtögetett és szárítgatott finom teáinak illatával, amivel életének utolsó közel három évtizede alatt oly nagy odaadással és szenvedéllyel foglalkozott.

2026. július 7-én, a marosvásárhelyi remeteszegi temetőben, adventista szertartás szerint megtartott gyászsztentisztelet keretében a gyászoló család, a rokonok, az adventista testvéri közösség, a szomszédok és ismerősök advent reménységgel a szívünkben vettünk búcsút Sanyi bácsitól a feltámadásig. Emlékét szívünkben őrizzük, miközben fülünkben továbbra is csengnek a költő vigasztaló szavai, melyeket Sanyi bácsi oly gyakran idézett: „Menekülj a bizonyosságba, hogy Isten sosem ejt hibát!” Találók a pátriárka szavai: „Mert én tudom, hogy az én Megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll” (Jób 19:25). Ámen!

Lejegyezte a fia, ifj. Bartha Sándor

ÁRVÁK

a szöszeik mellett

Figyeltem, ahogy könnyek folynak alá az arcán, miközben remegő hangon elmesélte távozásának történetét. Nem búcsúzott, és nem is hangoztatta az okokat. Csak egyszerűen egyik reggel már nem jelent meg. Az istentiszteletek és a zenei programok ugyanúgy folytatódtak, közben azon kevesek, akik észrevették a hiányát, egyre csak halogatták a kényelmetlen telefonbeszélgetést, hogy megkérdezzék: *Mi történt veled? Miért nem jössz a gyülekezetbe?*

Amikor végre vettem a bátorságot, hogy beszéljek vele, már túl mélyek voltak lelkének vérző sebei. Emberekről beszélt, akik elhagyták, szavakról, amelyek fájdalmat okoztak neki, és válaszokról, amiket sosem kapott meg. Könnyes szemmel és egy kérdéssel a lelkemben fejeztük be a beszélge-

tést: *Vajon hány fiatal lelke bűl ki csendesen azért, mert nincs aki a nevén szólítsa őt?*

Egy afrikai közmondás szerint egy gyermek felneveléséhez egy egész falura szükség van. Bátorkodom ezt a megállapítást a mi esetünkre alkalmazni: ahhoz, hogy egy fiatal Krisztusnak neveljünk, egy egész gyülekezetre szükség van. Akár tetszik, akár nem, a gyülekezeteinkbe járó fiatalok számára mindannyian egy olyan nevet viselünk, amit nem mi választottunk magunknak: szülő. Szülők vagyunk, akiknek ismerniük, keresniük, szelíden korholniuk és természetesen szeretniük kell gyermekeiket.

Adrian Păunescu megértette, mi történik az emberrel, amikor szülők nélkül marad. A „Visszatérő teher” című versében valójában a hovatartozás teológiája rejlik:

*„Vannak-e még szüleink?
S nekik vannak-e gyermekeik?*

...

*Akinek élnek még a szülei,
Annak a múltja is tovább él itt.”*

„Akinek élnek a szülei, annak a múltja is tovább él itt.” Lehet, hogy éppen ebben találjuk meg a választ a kérdésünkre?

Egy Lifeway Research tanulmány szerint a gyülekezetet elhagyó fiatalok 71%-a azt állítja, hogy távozásuk nem tudatos döntés volt, hanem sokkal inkább a gyülekezetből való fokozatos elhidegülés apró lépéseinek eredménye. David Kinnaman, a Barna Group elnöke szomorú megállapításra jutott: a legtöbb keresztény fiatalnak nincs felnőtt mentora, és semmilyen igazi baráti kapcsolata sincs idősebb hívővel, aki végigvezetné őt a korából adódó, elkerülhetetlen kérdések között. Az egyházban maradók 59%-ának van szoros kapcsolata egy közösségi felnőttel, míg a távozók körében ez az arány mindössze 31%.

A következtetés? A fiatalok egy embernek – egy szülőnek, egy mentornak – köszönhetően maradnak meg a közösségben.

A Szentírás legsúlyosabb, apasággal kapcsolatos leckéje nem is egy rossz apáról szól, hanem egy olyanról, aki nem volt jelen gyermeke életében. Dávidhoz nem volt fogható az Isten-imádat terén, Isten szíve szerinti király volt, akinek zsoldárai még ma is lelki magaslatokba röpítenek. A saját házában azonban apaként inkább félrenézett. Nem büntette meg Amnont. Hagyta, hogy Absolon éveken át forrongjon magában egy megoldatlan igazságtalanság miatt. A bibliai leírás kegyetlen részletességgel számol be arról, hogy amikor a fiú visszatért a száműzetésből, két év telt el anélkül, hogy találkozott volna az apjával (2Sám 14:28).

Két év ugyanazon ég alatt, ugyanabban a városban, egyetlen telefonhívás nélkül, egyetlen kérdés nélkül, egyetlen „mi történt veled?” nélkül. A lázadó Absolont nem a hitelvek hagyták el, hanem az édesapja. Dávid szívbe markoló imája a várfalon – „Édes

fiam, édes fiam!” – már túl későn érkezik, és fájdalmasan ismerősen cseng. Ugyanígy sír minden közösség, amely csak a temetés után döbben rá, hogy mennyire szerette azt, akit az életében egyszer sem keresett.

Hány Absolon áll most is hangtalanul két lépésre a szószéktől, várva egy hozzá forduló szülőre?

A mi történetünk azonban nem egy hiánnyal ér véget. Kétezer évvel ezelőtt volt egy Atya, Aki nem fordította el a tekintetét, amikor a Fia szólította Őt. A kereszten függő Jézus így kiáltott fel: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”, és az Atyának el kellett tűrnie a szívbe markoló csendet. Hagyta magát elszakítani a Fiától, és elszenvetde a legsúlyosabb magányt, hogy nekünk soha többé ne kelljen magunkra maradnunk. Isten vállalta azt a felfoghatatlan hiányt, hogy mi az Ő állandó jelenlétében részesülhessünk. Nem vagyunk árvák, és nem vagyunk egyedül! Épp a pillanatnyi golgotai elhagyatottság szavatolja, hogy jelen lehetünk minden, hitében megingó fiatal életében.

Erre a szent feladatra hív ma minket Isten. Nem herkulesi erőfeszítéseket várnak tőlünk, hanem azt, hogy legyünk jelen. Hívd fel azt a fiataalt, aki két szombaton egymás után hiányzott, ne várd meg, hogy két hónap is elteljen! Ül le az utolsó sorban egyedül ülő fiatal mellé! Jegyezd meg a nevét, a születésnapját, a vívódását! Légy te az arc, aki felé bizalommal fordul, a telefon, ami megcsörren, a kérdés, amely nem várat magára.

Az előttem ülő fiatal lánynak nem egy jobb prédikációra, hanem egy hívő szülőre volt szüksége, aki megkeresi őt, mielőtt vérezni kezdenének a sebei. Lehet, hogy nem tudjuk egyből megváltoztatni a statisztikákat, de megváltoztathatunk egy lelket. Az a fiatal, akinek vannak szülei, még nincs elveszve. Krisztus egyházában senkinek sem lenne szabad árván maradnia.

ANDREI SISU, ifjúsági lelkipásztor,
Munténiai Egyházterület

HIDRATÁLÁS TÉVHITEK NÉLKÜL

*Amire a szervezetednek
igazán szüksége van*

Kérdés: Nemrég elhatároztam, hogy több vizet iszom. A változatosság kedvéért különféle cukormentes, szénsavas vizeket is fogyasztok. Édesanyám szerint ez „hamis víz”, ami árt az egészségemnek. Igaz ez? Mit tanácsol a vízfogyasztással kapcsolatosan?

Válasz: Ha nemrég döntötte el, hogy több vizet iszik, valószínűleg egy egyre népesebb csoporthoz tartozik. Világszerte egyre inkább nő a hidratálás iránti érdeklődés, aminek köszönhetően egyre népszerűbbek a szénsavas víz különböző fajtái: a természetes ásványvíz, a szénsavval dúsított ásványvíz és a szénsavval dúsított víz. A buborék sokak szerint ízletesebbé teszi a vizet, így hozzájárul a megfelelő hidratációhoz.

De vajon tényleg „hamis víz” a szénsavas víz? A válaszom meg fogja nyugtatni: nem. A cukormentes vagy nem édesített szénsavas víz szintén víz. Ugyanúgy hidratál, és akár segíthet is azoknak, akiknek különben nehezükre esne elegendő folyadékot fogyasztani. Ám ez a beszélgetés lehetőséget kínál arra is, hogy alaposabban a dolgok mögé nézzünk: értékeljük, hogy van lehetőségünk tiszta vízhez jutni, és határozzuk el, hogy felelősségteljesen gazdálkodunk ezzel a lehetőséggel!

Az édesanyja mindenképpen azt szeretné, hogy egészséges legyen, amiért hálásnak kell lennie. De azért is hálás lehet, hogy választhat a szénsavmentes és a szénsavas víz között. Ez a választási lehetőség nagyon sok embernek nem adatik meg.

Miközben egyesek számára a szénsavas víz az életstílushoz társított termék, sok vidéki közösség egy sokkal nehezebb valósággal szembesül: az aszályal, a vízhiánnyal és a biztonságos ivóvízforráshoz való korlátozott hozzáféréssel. Bizonyos régiókban a kutak kiszáradnak, a vízellátás bizonytalanná, az ivóvíz beszerzése pedig nehézkessé és költségessé válik. Az ott élő emberek számára a víz nem olyasvalami,

amit egyéni preferenciák szerint választanak, hanem amivel takarékoskodniuk kell.

Az itt említett ellentétes helyzetekből azonban még nem következik, hogy büntudatot kellene éreznie amiatt, hogy kedveli a szénsavas vizet. Másfelől pedig éppen ennek arra kellene késztetnie, hogy felelősséggel fogyassza és óvja azokat a forrásokat, amelyeket Isten mindannyiunkra bízott.

Az „igazi víz” szembeállítását a „hamis vízzel” valóban álkérdés. A víz az víz, a hidratáltság pedig a szervezet szükségleteinek kielégítésére elfogyasztott folyadék mennyiségétől függ. Minden ember megtalálhatja azt a módszert, amely által elegendő vizet fogyaszthat, és ha ezt épp a buborékok segítik elő, akkor nincs abban semmi rossz, különösen, ha cukormentes vagy kalóriaszegény terméket választ.

Ugyanakkor különbség van a különböző szénsavas vizek között. Némelyik szénsavval dúsított egyszerű víz, mások viszont olyan ásványi anyagokat is tartalmazhatnak, mint a hidrogén-karbonát, amely enyhén sós ízt kölcsönöz a víznek. A természetes szénsavas ásványvíz magából a vízforrásból származó anyagokat tartalmazza, ezek befolyásolják az ízét és a buborékok intenzitását. A napi hidratáláshoz ezek közül bármelyik megfelel, feltéve, ha nincs benne hozzáadott cukor.

Egészségi szempontból a legtöbb ember jól tolerálja a cukor nélküli szénsavas vizet. Van azonban néhány dolog, amire érdemes odafigyelni. Mivel enyhén savasabb a szénsavmentes víznél, ezért túlzott

Értékeljük, hogy van lehetőségünk tiszta vízhez jutni, és határozzuk el, hogy felelősségteljesen gazdálkodunk ezzel a lehetőséggel!

fogyasztása idővel fogzománc-károsodást okozhat. Ez a hatás azonban összehasonlíthatatlanul kisebb, mint a cukros üdítők esetében. Ezért ajánlott a szénsavas vizet szénsavmentessel váltogatni, emellett pedig fenntartani a megfelelő szájhygiéniát.

Gyors és nagy mennyiségű szénsavas víz fogyasztása egyeseknél puffadást okozhat. Ilyen esetben elegendő csökkenteni a bevitt egyszeri mennyiséget, vagy váltogatni kell szénsavmentes vízzel.

A fő cél azonban minden esetben a hidratálás. Az emberi test nagyjából 65%-a víz, és a megfelelő mennyiségű folyadékbevitel támogatja az agyműködést, az emésztést, a vérkeringést, az anyagcserét, a mérgező anyagok kiválasztását és a testhőmérséklet szabályozását.

A kiszáradás (dehidratáció) fejfájást, szédülést, fáradtságot, vizelet elszíneződést, szájszárazságot, összpontosítási nehézséget, izomgörcsöt vagy akár vesekövet is okozhat. Sokan nem is gondolják, hogy ezek a tünetek összefüggésben állhatnak a hidratációval, míg nem kezdenek el több vizet inni, és észre nem veszik általános állapotuk egyértelmű javulását.

Mennyi vizet igyunk?

Az ajánlások eltérőek, de általánosságban kijelenthető, hogy a nőknek körülbelül kilenc, a férfiaknak pedig tizenhárom

pohár folyadékra van szüksége naponta. E mennyiségek magukban foglalják a különféle italokat és az élelmiszerekből – főleg gyümölcsökből és zöldségekből – származó folyadékot, ami akár a napi vízszükséglet 20%-át is kiteheti.

A megfelelő hidratáltságra valló legegyszerűbb jel az, ha ritkán jelentkezik a szomjúságérzet, a vizelet pedig világossárga színű.

Számos gyakorlati módszer van arra, hogy miként alakítsunk ki egészséges hidratálási szokásokat: használjuk a kedvenc vizes palackunkat, állítsunk be emlékeztetőt a telefonon, vagy határozzunk meg egy egyszerű hidratálási ritmust: például, délig fogyasszuk el a napi mennyiség felét, a maradékot pedig estig.

Ha hálásak vagyunk a tiszta vízért, hálánk kifejezésének egyik legjobb módja az, ha nem pazarolunk. Nem kell látványos életmódbeli változásokat bevezetnünk. Már az apró szokások is sokat jelentenek: egy csöpögő csap kijavítása, a víz elzárása fogmosás közben, rövidebb ideig tartó zuhanyzás, a mosógép hatékony használata, vagy például bizonyos távozó vizek felfo-gása a növények öntözéséhez.

Ezek az eljárások kialakítanak egy bizonyos gondolkodásmódot, amely által tudatosul bennünk, hogy a víz ajándék, nem pedig kimeríthetetlen forrás.

A keresztény ember számára azonban a víznek mélyebb jelentősége van a pusztá hidratálásnál. A Szentírásban a víz a megtisztulást, a megújulást és a megváltást jelképezi. Jézus mondta: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik” (Jn 4:14).

Az élet vize ingyen van, és olyan szomjat olt, amelyet sem a szénsavas, sem a szénsavmentes víz nem képes csillapítani.

A keresztény ember számára a víznek mélyebb jelentősége van a pusztá hidratálásnál.

A Szentírásban a víz a megtisztulást, a megújulást és a megváltást jelképezi. Jézus mondta: „Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik” (Jn 4:14).

A cikk eredetileg az *Adventist Review* weboldalan jelent meg.
<https://adventistreview.org/lifestyle/health-wellness/wellbeing/hydration-without-the-hype/>

Misszió

AHOL SEMMI SEM VOLT

Egy misszionárius számára nem sok érzelmdúsabb tapasztalat van annál, mint amikor visszatérhet oda, ahol évekkal korábban lefektette munkája alapjait. A misszionáriusok általában olyan területen dolgoznak, ahol nincs adventista jelenlét. Kiscsoportokat alakítanak Biblia iránt érdeklődő személyekkel, akikkel magánlakásokban, szerény otthonokban vagy a szabad ég alatt találkoznak. Az évek során abban az előjogban volt részem, hogy ilyen csoportokat látogathattam meg Indonézia hegyi falvaiban, kelet-európai otthonokban, kék színű ponyvából készült sátrakban Délkelet-Ázsiában, vagy afrikai falvakban, a fák árnyékában. E helyek mindegyikében van valami közös: a szerény kezdet és a nagyon sok hit. A nemrég megejtett látogatásom azonban egyikhez sem hasonlított.

Egy gyönyörű imaház és a mellette levő iskola, a környék legjobbban tartott tanintézménye előtt álltam. A közösség nagyjából 125 tagot számlál, az iskola pedig az egyik legrangosabb a környéken. Évekkel ezelőtt azonban itt még egyetlen adventista sem élt.

Amikor a Világmisszió első munkatársai a városba érkeztek, a könyvevangelista munka révén megpróbálták felvenni a kapcsolatot az emberekkel. Házról házra járva kerestek egy olyan helyszínt, ahol találkozót szervezhetnek, de senki sem volt hajlandó kiadni nekik egy szobát. Érthető volt a helybeliek üzenete: nincs mit keresniük a városban!

De ahelyett, hogy feladták volna, elfogadtak egy közeli városkából érkező meghívást, ahol találtak kibérelhető helyszínt, és

Ami a helybeliek által eleinte elutasított néhány misszionáriussal kezdődött, Isten kegyelméből és a kis közösségek munkája által mára az evangélium terjesztésének kiterjedt szolgálatává vált.

elkezdhatték a bibliatanulmányokat. Rövid idő alatt megalakult egy hívő csoport, és öt személy közülük meg is keresztkelített.

Nemsokára újabb meghívás érkezett egy másik városból. Isten ott is gyümölcsözővé tette a munkájukat. Az előbb említett kis csoport 37 tagra bővült.

A misszionáriusoknak éveket kellett várniuk, míg visszatérhettek abba a városba, ahol eredetileg dolgozni szerettek volna. Először egy kiscsoportot alakítottak, amely rövid időn belül immár 30 tagot számlált. De nem ez volt a végcél. Az újonnan megalakult gyülekezet a maga során négy másik gyülekezetet „plántált”. A többi városokban működő gyülekezetek is alapítottak újabb csoportokat. Ami a helybeliek által eleinte elutasított néhány misszionáriussal kezdődött, Isten kegyelméből és a kis közösségek munkája által mára az evangélium terjesztésének kiterjedt szolgálatává vált.

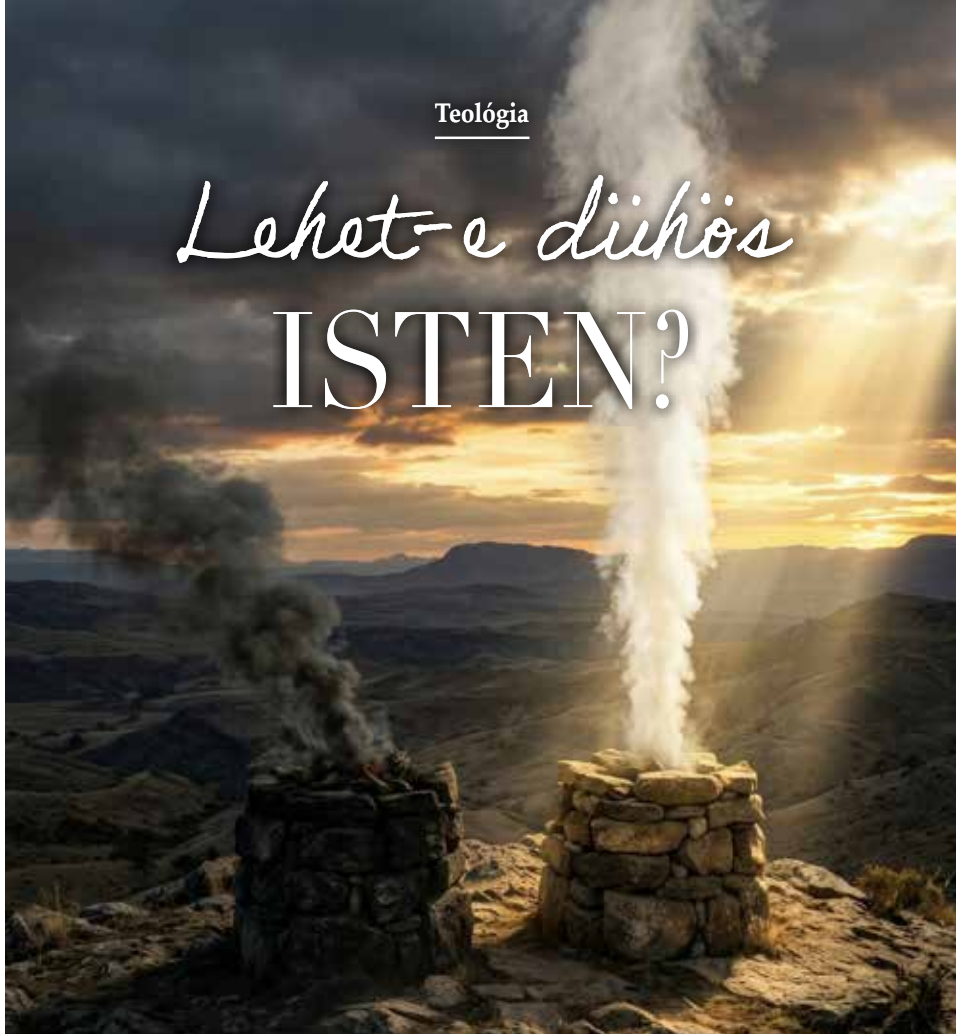
Az alapok lefektetésénél jelen levő egyik misszionáriussal együtt ellátogattunk ebbe a városba. Ma már ő a környéken működő Adventist Mission igazgatója. Az időközben felépült imaházak és iskolák előtt állva láthattuk, hogyan áldotta meg Isten az évekkal korábban elhintett magot.

Napjainkban a világmisszió más, elképzelt munkásai – mint például Taguhi és Aghvan – továbbviszik az advent üzenetet olyan területekre, ahol nincsenek vagy csak nagyon kis számban élnek adventisták. Fehér területeken dolgoznak a világ nagyvárosaiban, posztkeresztény közösségekben, ahol a Krisztusról szóló jó hír még nem igazán ismert.

Imádkozzunk ezekért a misszionáriusokért, és a Világmisszióban dolgozó minden munkásért! Isten továbbra is utakat nyit meg ott, ahol az emberek csak akadályokat látnak, és a ma működő kiscsoportok olyan gyülekezetekké válhatnak, amelyek a jövőben tovább tudják vinni ezt a munkát. 📌

A cikk az *Adventist Mission* honlapján jelent meg.
<https://adventistmission.org/mission-awareness/inside-stories/return-of-the-pioneer>

Lehet-e dühös ISTEN?

A miniatűr kockákból épített játékházikóm igazi remekmű volt. Legalábbis nekem annak tűnt, amikor kisgyerekként a nagymám nappalijában játszottam. Amint felálltam, hogy mindenkinek megmutassam az alkotásomat, véletlenül ráléptem a növérem házikójára, ami darabokra tört. Rohant a nagymamához, és panaszkodott, hogy tönkretettem a házát. Mivel nem értette, hogy baleset volt, a nagymama megengedte neki, hogy ő is szétrombolja az enyémet, és a húgom meg is tette. Dühös voltam. Nem csak azért, mert tönkretették az alkotásomat, hanem mert egy baleset miatt engem vádoltak és büntettek meg. Az én szememben ez mélységesen igazságtalan volt. Úgy döntöttem, hogy magam szolgáltatok

igazságot. Kimentem, és felborítottam a nagymámam összes kerti bútorát. Mennyire megbántam később azt a cselekedetet! Túlreagáltam a helyzetet. Elborított a düh. Az emberi harag gyakran igazságtalan, önző és eltúlzott. Isten haragja azonban teljesen más. Ennek ellenére egyesek úgy vélik, hogy mivel Isten a szeretet (1Jn 4:8, 16), soha nem szabadna haragudnia. Vajon így van? Mi a helyzet azokkal a bibliai szakaszokkal, amelyekben Isten haragjáról olvasunk?

Az Ószövetség haragos Istene szemben az Újszövetség szerető Istenevel

Talán hallottatok már arról a széles körben elterjedt nézetről, mítoszról, miszerint

az ószövetségi Isten a harag, az újszövetségi Isten pedig a szeretet Istene. Ez az elképzelés azonban téves. Az Újszövetség Istene megegyezik az Ószövetség Isteneével. Mindkét testamentum következetesen tanítja, hogy Isten a szeretet: „Könyörülő és irgalmas Isten vagy, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és igazságú” (Zsolt 86:15).

De mi a helyzet a Biblia Isten haragjáról szóló leírásaival? Tegyük fel, hogy egy anya látja, ahogy egy férfi vadul rátámad 3 éves kislányára. Dühösnek kellene lennie? Természetesen. Ezt a fajta haragot jogos felháborodásnak nevezzük – a szeretet helyes és igazságos válasza a gonoszságra. Az én gyermekkori történetemben szereplő igazságtalanság csekély ahhoz a hatalmas gonoszsághoz képest, amelyet az emberek az évszázadok során egymásnak okoztak, beleértve az olyan szörnyűségeket is, mint a gyermekáldozat (2Krn 33:6). Mivel Isten végtelenül szeret, a gonoszság különböző formái mély, de mindig igazságos haragját váltják ki.

A gonoszság felháborítja Istent, mivel mindig azoknak árt, akiket Ő szeret – még akkor is, amikor az emberek saját döntéseikkel idézik elő szenvedésüket. Ez azonban nem csupán az Ószövetség viszonylatában igaz. Az Újszövetség is számos alkalommal bemutatja Isten haragját mint gonoszságra adott igazságos választ. Jézus például kiűzte a kereskedőket a templomból, és felborította a pénzváltók asztalait, majd kijelentette: „Az én házam imádság házának neveztetik, ti pedig azt rablók barlangjává tettétek” (Mt 21:12–13). Jézus itt – ahogy más alkalommal is – mély és igazságos felháborodását nyilvánította ki azokkal szemben, akik Isten házában próbáltak nyereszkedni, és kihasználták a szegényeket, az özvegyeket és az árvákat.

Krisztus reakciója ebben és más, hasonló helyzetekben (ld. Mk 3:5; 10:14) ugyanazt a módszert tükrözi, amellyel Isten az Ószövetségben a gonoszságra válaszolt.

Jézus maga is többször tanított Isten gonoszsággal szembeni haragjáról és ítéletéről (ld. Jn 3:36), sőt kijelentette, hogy maga fogja végrehajtani az ítéletet (Mt 13:41–42; vö. Mt 8:12; 10:28; 22:5–6, 13; 23:16–33; 24:50–51; 25:41–43; Lk 13:28).

Pál apostol ugyanezt a tanítást hangsúlyozza: „Vajon igazságtalan-e az Isten, hogy minket büntet? Emberi módon szólok. Távol legyen! Mert akkor mi módon ítéli meg Isten a világot?” (Róm 3:5–6; vö. Róm 12:19; Zsid 10:30).

Az úgynevezett „ószövetségi Istennek” tulajdonított harag Jézusban is tükröződik, és az Újszövetség más szakaszaiban is megerősítést nyer. Mindkét szövetségben azonban Isten haragja a szeretet haragja – a szeretet megfelelő válasza a gonoszsra és az általa Isten gyermekeinek okozott szenvedésre.

Isten folyamatosan megítéli az Ő népét?

Ezen a ponton felsejlik előttünk egy második mítosz: az a széles körben elterjedt elképzelés, miszerint Isten folyamatosan haragszik és ítéleteivel sújtja a népet. Ezzel szemben azonban a Szentírás azt tanítja, hogy Isten rendkívül türelmes és irgalmas az övéi iránt.

A Szentírás számos példát hoz fel Isten haragjára és ítéletére. Ha azonban megvizsgáljuk a bibliai időrendet, észrevehetjük, hogy ezek között az események között gyakran hosszú idő telik el. Isten hosszan, évszázadokon át tűri a nép lázadását! Szövetségének népe ismételten szörnyű tetteket követett el, amelyek „felbosszantották” Istent (5Móz 9:7; vö. 32:16, 21). Ahogy a 78. zsoltár 40. verse mondja: „Hányszor keserítették Őt a pusztában, hányszor illették fájdalommal a kietlenben” (vö. 58. vers; Ézs 63:10; 1Kor 10:5).

A következő ciklikusság érhető tetten: Isten népe fellázad, és szörnyű tetteket követ el: megszegi a szövetséget, és gyakorlatilag elutasítja Istent. Miután megtagadja

Őt, Isten visszavonul. A környező nemzetek elnyomják Isten gyermekeit. A nép segítségért kiált Istenhez, Isten pedig meghallgatja és irgalmával megmenti. A nép újralázad, gyakran még súlyosabb módon, mint korábban tette (ld. Zsolt 78; Neh 9).

E ciklusok során Isten hűségese marad – akárcsak egy szerető és türelmes szülő, akinek gyermekei folyamatosan láznak (ld. 5Móz 32:5, 18), vagy mint egy odaadó férj, akinek felesége más szeretők felé kacsintgat (ld. Hós 1–3; Ézsaiás 62:4).¹ Isten számtalan alkalommal rendkívüli irgalommal és türelemmel válaszolt népe hűtlenségére, ami messze meghaladt minden észszerű elvárást. Például, miután a nép lázadást robbantott ki azzal, hogy aranyborjút készített és imádott, „Isten »joggal« vethetett volna véget e lázadó nép életének, ennek ellenére továbbra is szerette, vezette és a veszélyek idején megmentette őket (2Móz 32:10; 33:5)”.²

Később, a lázadások évszázadokon át tartó ismétlődő ciklusa ellenére Isten továbbra is irgalmát árasztotta rájuk (Neh 9:7–33). Isten „irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisít meg, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes bánatát” (Zsolt 78:38). Hosszú idő telt el az ítéletek között, és Isten többször is prófétákat küldött, hogy visszahívja népét, de a nép nem akart hallgatni rájuk (ld. Jer 35:14–17). Ez mélyen elszomorította Istent: „De nem hallgattott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nekem. Ott hagytam azért őt szívüknek keménységében, hogy járjanak a maguk tanácsa szerint. Oh, ha az én népem hallgatna rám, s Izráel az én utaimon járna!” (Zsolt 81:12–14; vö. Hós 11:8–9). Sokkal később Jézus is hasonlóan kiáltott fel: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik te hozzád küldtetek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad!” (Mt 23:37).

A harag a szeretet ellentéte?

Az emberi harag gyakran összeegyeztethetetlen a szeretettel (ld. Mt 5:22; 1Kor 13:4–7; Gal 5:20; Jak 1:19–20). Isten igazságos, jogos haragja azonban más. Az emberi bosszúság gyakran aránytalan, Isten haragja azonban mindig a szeretet tökéletes válasza a gonoszra, amely mindenki számára a lehető legnagyobb jót célozza meg. A Szentírásban Isten prófétái várták az ítélet eljövételét, mert az szabadulást hozott a gonosz áldozatai számára.

Ellentétben azzal, ahogyan manapság gyakran az ítéletre tekintenek, a bibliai szerzők több ízben is felteszik a kérdést: miért nem siet Isten az ítélettel, hogy minél előbb véget érjenek az igazságtalanságok: „Meddig, Uram?” Amikor Isten ítéletet hozott és büntetett, azzal az emberek javát szolgálta (5Móz 8:16), ahogy egy jó apa is szeretettel bünteti fiát (5Móz 8:5; vö. Zsid 12:10). „Mert akit szeret az Úr, megdorgálja, és pedig mint az atya az ő fiát, akit kedvel” (Péld 3:12; vö. Jel 3:19). Ítélete lesújtásakor „nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát” (JerSir 3:33), és csak akkor teszi ezt, amikor „többé nem vala segítség” (2Krón 36:16).

Isten „nem *gyönyörködik* a meghaló halálában” (Ez 18:32), és a lázadások számos ciklusa során „gyakran visszafogta haragját” hosszú időre (Zsolt 78:38, NASB), felkínálva a megváltás útját mindenkinek, aki hajlandó azt követni (ld. Zsolt 81:11–14; Mt 23:37). Isten maga teszi fel a kérdést:

Isten haragja a szeretet válasza a gonoszra és a gonosz által okozott szenvedésre.

„Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele?” (Ézs 5:4). Egyesek úgy vélik, hogy Isten népével szembeni viselkedése a pusztában túl szigorú volt, de szeretetteljes fegyelmezése a nép által átélt helyzetek kontextusában értelmezendő.

Miután elhagyhatta Egyiptomot, Isten kiválasztott népe számos veszéllyel találta szemben magát. A pusztában vándorolva nem volt sem élelmük, sem vizük, mérges kígyók és egyéb veszélyek vették körül őket, miközben a környező népek a megsemmisítésükre törtek. Isten különleges védelme és támogatása nélkül semmi reményük sem lett volna a túlélésre. Ha nem tartották volna kordában gonosz cselekedeteiket, azok végül eltávolították volna őket Isten különleges védelmétől. Gonosz tetteik szó szerint létfontosságú fenyegetést jelentettek az egész nemzet számára.

Miért olyan nagy gond, ha valaki nem tartja be a légiutas-kísérő utasításait a repülőgépen? Azért, mert ezzel fokozott veszélynek teszi ki saját magát és a repülőgépen tartózkodókat. Izrael is némileg hasonló helyzetben volt. Isten törvényei és az a mód, ahogyan a népét vezette, arra irányultak, hogy megóvják Izraelt a környező nemzetek vagy más veszélyek általi pusztulástól – amely bizonyosan bekövetkezett volna, ha az ellenségnek sikerül elválasztania a népet Istentől. A Mindenható ezért gyakran fegyelmezte őket, hogy eltántorítsa a népet attól, hogy – úgymond – szakadékba vesse magát. Végül a nép oly mértékben elutasította Istent, hogy kénytelen volt megvonni tőle különleges védelmét.

Júda népe kitartóan felkeltette a menynek Istenének haragját, így Isten végül elfordult tőlük, és „adá őket... Nabukodonozor kezébe” (Ezsd 5:12; ld. még Bír 2:13–14; Zsolt 106:41–42; Jer 38:18; Neh 9:30). Csak azután vonult vissza, hogy a nép hosszú éveken át „megvetette beszédeit”, és „kigúnyolta Isten követeit”, akiket azért küldött, hogy figyelmeztesse őket, és menekü-

lési utat kínáljon nekik mindaddig, amíg már nem maradt semmi remény („többé nem vala segítség”, 2Krn 36:16). Isten eközben mindent megtett, amit népéért megtehetett (ld. Ézs 5:3–4).

Ebben és sok más esetben Isten csak akkor hozott ítéletet, ha minden tényezőt figyelembe véve már nem volt megfelelő alternatíva, és csakis azt követően, hogy figyelmeztetéseket és menekülési utat kínált fel számukra (ld. Jer 38:2).

Isten haragja azonban nem tart örökké – ez a szeretet ideiglenes válasza a gonoszságra. Ahol viszont nincs gonoszság, ott harag sincs. Sőt, Isten irgalma messze felülmúlja haragját: „Csak pillanatig tart haragja, de élethossziglan jóakarata” (Zsolt 30:6; vö. 2Móz 34:6; Júd 10:16; Lk 13:34). A szeretet igazságot követel, Isten pedig szereti az igazságot (Zsolt 33:5; Ézs 61:8; Jer 9:24; vö. Lk 11:42). Mint már említettük: Isten megveti a gonoszt, mert az mindig árt gyermekeinek – még akkor is, ha ők maguk idézik elő.

Legközelebb, amikor Isten haragjára gondolsz, képzelj el egy irgalmas szülőt, akit fájdalommal tölt el a gyermekének okozott rossz. Ez Isten haragjának alapja és eredete: a gonosz és a szenvedés, amit szeretett teremtményei elszenvednek. Amit Isten tesz, azt mindig szeretetből teszi.

Isten haragja tehát nem a szeretet ellentéte, hanem annak végső megnyilvánulása – mindig és kizárólag a gonoszra adott válasz, melynek végső célja mindenki javának szolgálata. 🍂

JOHN PECKHAM rendszeres teológia és keresztény filozófia professzor az Andrews Egyetemen

1. William L. Lane megjegyzi: „Isten haragját (vö. 4Móz 14:11, 23, 43b) nem egyetlen esemény váltotta ki, hanem a nép folyamatosan fennálló hajlama, hogy elutasítsa útmutatását” (*Hebrews* 1–8 [Dallas: Word, 2002], 86. o.).

2. Mervin Breneman: *Ezra, Nehemiah, Esther* (Nashville: B&H, 1993), p. 241.

IGAZ VAGY HAMIS?

Az oldalt szerkesztette Isabella Tăranu

1. Isten megparancsolta Noénak, hogy építsen bárkát, mert özönvízzel fogja elárasztani a földet. (1Móz 6:14)
2. Noénak minden tiszta állatból egy-egy párt kellett bevinnie a bárkába. (1Móz 6:19-20)
3. Az özönvíz 40 napon és 40 éjszakán át tartott. (1Móz 7:12)
4. Noé fából építette a bárkát. (1Móz 6:14)
5. Özönvízkor csak Noé és a családtagjai menekültek meg. (1Móz 7:7)
6. A víz egy éven keresztül teljesen ellepte a földet. (1Móz 7:11)
7. A Noé feleségét Sárának hívták. (1Móz 6:18)
8. Miután Noé családja bement a bárkába, Isten bezárta a bárka ajtaját. (1Móz 7:16)
9. A bárka méretei: hosszúsága 300, szélessége 50, magassága pedig 30 sing (vagy könyök[hossz]). (1Móz 6:15)
10. Az özönvízkor Noé 100 éves volt. (1Móz 7:6)

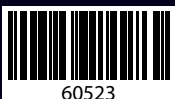
Megoldás: 1. Igaz; 2. Hamis; 3. Igaz; 4. Igaz; 5. Igaz; 6. Hamis; 7. Hamis; 8. Igaz; 9. Igaz; 10. Hamis.

Miért ne énekelnétek szüntelen?

2027

Keresztény énekek ihlette
napenkénti áhítatok

60523